

Chương 229

Giao Thủ Lần Nữa

Hoàng Lão Thực nhớ kỹ Đỗ Quyên dạy: mặc kệ Diêu Kim Quý làm gì với hắn, không cần nghe cũng không cần để ý đến hắn, chỉ cần gào vài câu kia. Đây là Đỗ Quyên sợ dạy nhiều hắn không nhớ được, dễ bị Diêu Kim Quý lừa gạt.

Diêu Kim Quý là người đọc sách nhã nhặn, Hoàng Chiêu Đệ càng mềm mại, đầu thế ứng phó được với một Hoàng Lão Thực lỗ mãng và Phùng Thị khốc lóc om sòm, ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có. Hơn nữa bọn họ quý cả nửa ngày mệt mỏi, không bằng Phùng Thị và Hoàng Lão Thực vừa đi ra, tinh thần phấn chấn, càng khốc tiếng càng lớn.

Mọi người vây xem bị biến hóa này sợ ngây người: sự tình hình như không đúng?

Vội hỏi nhau chuyện gì xảy ra.

Tuỳ tùng của Diêu Kim Quý vừa thấy không ổn, muốn tiến lên kéo Hoàng gia ra.

Phùng Trường Thuận ở phía sau thấy, lao tới ngăn trở, hô to: “Làm cái gì, làm cái gì? Đánh người, giết người, làm quan có thể khi dễ người sao? Dù vậy cũng không thể đánh cậu vợ trước mặt mọi người. Người nói cái gì? Can ngăn! Ta thấy người muốn giúp đánh người thì có! Đây là tỷ tỷ và đệ đệ người ta, chuyện gia đình bên ngoài, các người hỗ trợ đánh người, còn có vương pháp sao? Đây không phải là huyện Sơn Dương, đây là phủ thành, các người trước mặt mọi người đánh người, trong mắt còn có vương pháp sao? Ái dà, người đánh ta! Ta lão hán đã hơn sáu mươi, ta cũng sống đủ rồi, ta liều mạng với các người...”

Hắn vừa hô vừa tới gần, làm cho 2 người hầu liên tiếp lui về phía sau, lui đến sát lề đường, sợ hắn thực sự có nguy hiểm thì có mồm năm miệng mười cũng không thể nói rõ, nên đề trên người bọn họ.

Thì ra Diêu Kim Quý nghe được Nhậm Tam Hòa không có mặt, lại muốn biểu lộ thành tâm, không dám mang nhiều người đến, chỉ dẫn theo 2 tên tùy tùng, bởi vậy, Phùng Trường Thuận một người mà ngăn trở hai.

Bên này, Hoàng Ly cũng ra sân.

Quần áo bằng vải thô in hoa hồng được giặt đến trắng bệch bọc thân thể nhỏ lung linh, nha kế (kiểu tóc của con gái thời xưa) trên đầu không có món

trang sức nào, ánh mắt kinh hoàng như con nai con hoảng sợ, so với Hoàng Lão Thực và Phùng thị, càng làm người ta yêu.

Nàng chạy đến trước mặt Phùng Thị và đại cô, bộ dáng muốn kéo lại không thể kéo, cũng khóc, hỏi: “Nương, vì sao đại cô lừa gia gia? Gia gia không phải là cha đại cô sao? Cha ta không phải là huynh đệ ruột của đại cô sao? Chúng ta không phải là thân thích của đại cô sao? Vì sao đại cô và biểu ca muốn khi dễ chúng ta như vậy?”

Phùng Thị kêu khóc nói: “Bọn họ là quan! Con của hấn làm quan!”

Một mặt núu vạt áo chị chồng, thê lương khóc nói: “Van cầu tổ tông tử ty nha khai khai ân, cho con đường sống đi “

Hoàng Ly cũng khóc nghẹn ngào, mờ mịt nhìn chung quanh hỏi: “Làm quan... Có thể... đoạt biểu muội làm thiếp sao? Làm quan, muốn làm cái gì thì làm cái đó...”

Hoàng Chiêu Đệ hoàn toàn không thể chống đỡ, mù đầu.

Người vây xem thấy không đành lòng, một lượt tiến đến hỏi.

Hoàng Ly nức nở đem chuyện Diêu Kim Quý 5 năm trước chằm ngồi gia gia nãi nãi đoạt đại ty, không cướp được đại ty thì muốn chiếm lấy nhị ty. Bởi vì không thể như ý, hiện tại làm quan, lại giữ thủ đoạn dễ gia gia nàng, bức nhị ty làm thiếp, “Nhị ty ta năm ấy mới 9 tuổi thôi.”

Mọi người hít một hơi lạnh, nhìn về phía Diêu Kim Quý, ánh mắt như thấy quỷ.

Hoàng Ly lại thút tha thút thít tiết lộ một bản tin tức: năm đó bọn họ không dám chống lại mệnh lệnh gia gia, liền né đi ra ngoài, Diêu Kim Quý liền nghênh ngang ngủ ba ngày trên giường ty muội các nàng, không hề có liêm sỉ...

Trên đời này còn có người đọc sách như vậy!

Mọi người đều phẫn nộ rồi.

Chương quý Khách sạn Phúc Tường cảm thấy hôm nay thật xui xẻo, bị người chặn ở cửa diễn xuất, một bụng tức giận không chỗ phát, thấy tình thế chuyển biến, mừng rỡ. Thêm nữa hấn biết là Hoàng gia công tử và tri phủ công tử, tuần phủ công tử đều là bạn tốt. Hấn giúp Hoàng gia, coi như trước mặt bọn họ bán một nhân tình. Vì thế, hấn liền lên tiếng.

Hấn lạng lẽ nói với mọi người: Hoàng gia là gia đình nông dân chất phác, đến từ nông thôn, người trong núi, rất đáng thương. Lúc này đến phủ thành để nhận nhi tử, con của bọn họ mất mười mấy năm, chính là Hoàng tú tài của Nguyên Mộng Trai. Khuê nữ người ta xinh đẹp, lại bôn phận, không hề si tâm vọng tưởng phú quý, nhưng vị quan bên ngoài cứng rắn dùng thủ đoạn muốn chiếm lấy biểu muội. Hoàng gia bị ép, không đường sống.

“Quan viên họ Diêu Quan cáo cậu hấn lên nha môn đó.”

“Thì ra là như vậy!”

“Thật là bại hoại. Chạy đến trên giường biểu muội ngủ, không biết xấu hổ!”

“Ngay cả con bé 9 tuổi cũng không buông tha, không phải là người!”

“Người như vậy làm quan, dân chúng một ngày bị chết hết. Người nghĩ a, hấn muốn cái gì thì làm cái đó, không đạt được mục đích thì lại dùng thủ đoạn, ai dám trêu?”

“Nương nó cũng không phải đồ tốt gì, ngay cả cha ruột cũng dám lừa!”

“Nếu khuê nữ ta như vậy, lão tử bóp chết nàng!”

“Vậy thì không được. Nàng đã gả đi, là người bên ngoài rồi, người muốn đánh cũng đánh không được a! Nhi tử nàng lại làm quan, nàng còn không uy phong.”

Nhất thời, lời khó nghe gì đều có.

Hoàng Chiêu Đệ xấu hổ vô cùng, Diêu Kim Quý cũng khiếp sợ không thôi, nhận định đây là mưu kế Đỗ Quyên, muốn vu hãm hấn bất nghĩa, bởi vì trước khi hấn tới đã phái người nghe ngóng, biết Hoàng Nguyên đi ra ngoài, không ở trong khách điểm.

Biểu muội này vẫn khó đeo đuổi như vậy.

Năm xưa suy nghĩ không chu toàn, ngủ trên giường biểu muội, nói ra thật tổn thanh danh của hấn. Nhưng hấn không sợ, đoán là Hoàng gia không dám đem việc này nói ra, chung quy tổn thanh danh của hấn, cũng tổn danh dự khuê nữ Hoàng gia. Ai ngờ Đỗ Quyên lại không cố kị chuyện này.

Hấn cái khó ló cái khôn, cao giọng hô: “Hoàng Ly, tỷ tỷ người đâu? Đỗ Quyên đâu? Nàng nhẫn tâm sai sử cha mẹ quý lạ người ta, theo chúng ta nháo, làm cho người chế giễu?”

Hoàng Ly khóc lớn nói: “Người cố ý chạy tới quỳ làm tỷ tỷ mất mặt, tỷ tỷ nói nàng không sống được, vừa nhảy giếng được cứu lên, còn hôn mê kia...”

Chương quý nghe xong khấn trương, liên thanh gọi tiểu nhị, “Nhanh đi nha môn gọi người, muốn xảy ra nhân mạng. Ái dà, mẹ của ta ơi! Ta trêu ai ghẹo ai mà có người chết trong tiệm, sau này ai còn dám đến chứ!”

Rồi gọi nương tử ra dỗ Hoàng Ly. Tiểu nha đầu này khóc làm lòng hấn chua chát, thật khó chịu.

Tiểu nhị cuống quýt xuyên qua đám người chạy.

Diêu Kim Quý buồn bực muốn chết: Đỗ Quyên nhảy giếng?

Chê cười, cho dù toàn bộ Đại Tĩnh chết sạch, nha đầu kia cũng sẽ sống thật khỏe, còn sống có tư có vị! Sao nàng đi nhảy giếng!

Hắn lúc này như kiến bò trên chảo nóng, muốn thoát thân cũng không thể.

Cũng may 2 tên tùy tùng kia coi như thông minh. Một người quỳ xuống trước mặt Phùng Trường Thuận, hôm nay hai bên đặc biệt thích quỳ xuống; một người khác chạy vội tới giải cứu lão gia nhà mình dưới tay cậu hấn ra, còn mình ngăn trở cứu lão gia.

Diêu Kim Quý thoát thân đi ra, lập tức muốn vào khách sạn, bảo là muốn xem biểu muội.

Hoàng Ly bén thanh khóc nói: “Cường đoạt dân nữ nha”

Diêu Kim Quý bị tiếng khóc bén nhọn của nàng làm giật mình, lại biểu tình tức giận của người vây xem, biết không thể như nguyện, nên lui về phía sau một bước, quỳ xuống dập đầu Hoàng Lão Thực, nói cậu đang luẩn quẩn trong lòng, hấn đợi ông ngoại tới lại nói, sẽ đi trước vân vân.

Nhưng Hoàng Lão Thực bị tùy tùng hấn lôi kéo, vẫn còn đang giơ chân hô to: “Cậu van người, cậu dập đầu cho người!” Phùng Thị lại kêu khóc: “Tổ tông tử tử”, mọi người căn bản không nghe được hấn nói chuyện.

Hấn dập đầu xong, sau khi đứng dậy đến giải cứu nương thân.

Phùng Thị một tay chế trụ tay trái hấn, bốn ngón tay có 3 móng dài cấu sâu vào da thịt hấn, một tay nắm tóc Hoàng Chiêu Đệ, kêu khóc nói: “Tổ tông tử tử... Tổ tông ngoại sanh, tha mạng a”

Nàng hô to một tiếng, giật ra một nắm tóc của Hoàng Chiêu Đệ.

Nàng hận thấu đại cô tử này: một người nhìn rất thành thật mềm mại vô hại, lại hai lần ba lượt làm hại nhà nàng nháo cho long trời lở đất. Lần trước làm cho nàng đánh với cha mẹ chồng cả 2 bên thương tích đầy mình. Lần này lại cáo trạng nhi tử nàng. Nhi tử ruột thịt của nàng vừa mới tìm trở về, là tú tài nhi tử a! Dù vát cả mặt mũi, nàng thật muốn ăn thịt, uống máu của nàng...

Cho nên, Nàng trước nhớ kỹ lời nói của Đỗ Quyên cố tình yếu thế, sau đó áp chế không được cừ hận mãnh liệt trong lòng, tay không tự chủ liền dùng sức.

Hoàng Chiêu Đệ đau triệt tâm phế, mạnh đẩy nàng ra, đem nàng đẩy ngã.

Vốn nàng không khoẻ như vậy, nhưng vì Diêu Kim Quý cũng bị đại mợ bấu tay đầu, cũng ra sức đẩy nàng một cái. Hai bên hợp lực, Phùng Thị không chịu nổi, người ngã về phía sau.

Hoàng Ly liền bỏ nhào vào người nương, ai ai khóc lên.

Phùng Trường Thuận, Hoàng Lão Thực đều chạy vội tới, Phùng Trường Thuận kêu: “Cháu ngoại làm quan đánh vợ”, hiện trường loạn thành một đoàn.

Lúc này, Niên bộ đầu dẫn người phủ nha tới, mới dừng lại hỗn loạn.

Hỏi tới nguyên do sự việc, sắc mặt Diêu Kim Quý xanh mét, giải thích không rõ, cũng không thể giải thích, bởi vì cậu vợ Hoàng gia như cũ đối với hắn đập đầu, cầu hắn tha mạng, buông tha bọn họ.

Không đến nửa ngày công phu, ở huyện Sơn Dương, chuyên huyện thừa Diêu Kim Quý ức hiếp cậu vợ, lừa gạt ông ngoại, cưỡng bức biểu muội nhanh chóng lan truyền khắp phủ thành.

Náo loạn ầm ĩ ở cửa Khách sạn Phúc Tường, Hoàng Nguyên tại Nguyên Mộng Trai cũng bị phiền toái.

Dòng sông bắt nguồn từ Tây Nam vắt ngang phủ thành Kinh châu. Nguyên Mộng Trai tọa lạc ngay bên bờ sông. Trước mặt đối diện phố thị, phía sau là sông, trong dãy phố sang trọng hào hoa xa xỉ, nó có vẻ cực kỳ thanh nhã.

Nhưng mà, lúc này trước cửa hàng thanh nhã này lại loạn tùm lum:

Trần Thanh Đại từ lầu hai Nguyên Mộng Trai nhảy sông.

May được người cứu lên, đưa vào Nguyên Mộng Trai.

Hoàng Nguyên đành ra lầu hai làm nhã thất tiếp đãi khách quý, lúc này tạm thời dùng để an trí Trần Thanh Đại, một mặt phái người đi Trần gia gọi người, một mặt sai người đi y quán mời đại phu.

Truy cứu ra, việc này cũng liên quan Diêu Kim Quý.

Ngày đó, Trần Thanh Đại từ khách sạn nơi Hoàng Nguyên ở trở về, thất hồn lạc phách, không thèm cơm nước, suốt ngày chỉ biết khóc, ai cũng khuyên không được. Từ nhỏ nàng đã nhận chuẩn Hoàng Nguyên, tình ý dài lâu há có thể nói dứt là dứt.

Đúng lúc này, Diêu Kim Quý bị phủ nha gọi đến phủ thành, lấy thân phận con rể Dương gia vào ở Trần gia. Nghe nói chuyện này xong, mắt hắn chuyển động, nghĩ ra một chủ ý: muốn cho Hoàng Nguyên ngọt ngào, thuận tiện nắm hắn vào tay, bắt Đỗ Quyên làm thiếp thì dễ dàng rồi.

Bởi vậy, hắn giật giây thúc nhạc phụ nói với Trần phu nhân: “Hoàng Nguyên nay đã không sao, Dương gia nuôi hắn một thời gian, mà mặc kệ không tính? Các người không vì mình, cũng phải vì Trần cô nương, nàng luôn tâm niệm nhớ nhung Hoàng Nguyên, tương lai phải sống sao đây?”

Trần phu nhân bất đắc dĩ, đành nói ra tính toán của Hoàng Nguyên.

Diêu Kim Quý lắc đầu bật cười, phân tích nói: “Đó bất quá chỉ là lấy cớ. Sao hấn lại không làm quan? Ta là người đọc sách, hàn song khổ độc, “Học được văn võ nghệ, hóa cùng đế vương gia.” không phải là mưu đồ tương lai trở nên nổi bật sao. Hấn nói về nhà phụng dưỡng cha mẹ, bất quá là tạm thời, chẳng lẽ ở mãi trong núi sao?”

Trần phu nhân bưng tỉnh đại ngộ.

Diêu Kim Quý lại nói, là Hoàng Nguyên không muốn tiếp tục mối hôn sự này, mới đùa giỡn thủ đoạn, có thể thấy được hấn đối với Trần cô nương vô tình; vừa nói Hoàng Nguyên ở Nguyên Mộng Trai kiếm tiền thế nào, đây đều là công lao dưỡng dục của Dương gia, hấn nên thuộc về Dương gia và Trần gia.

Trần phu nhân liền nổi giận.

Chương 230

Tình Thâm Bất Hối

Nàng chường mắt Hoàng Nguyên bị tội, cho nên lúc trước một lòng một dạ muốn giải trừ hôn ước. Nay Hoàng Nguyên không sao, con gái nàng lại không bỏ được hắn, nàng liền cảm thấy Hoàng Nguyên nên quay đầu, một lần nữa tới cửa cầu cưới Thanh Đại, mới là nam tử có tình nghĩa, mới là quân tử tri ân báo đáp.

Nhưng hắn dám ghét bỏ Thanh Đại, quá kiêu ngạo rồi!

Trần Thanh Đại vốn khổ vì tình, sau khi nghe Diêu Kim Quý phân tích, không bình thường được nữa.

Nàng luôn tùy hứng không có kị gì, liền sinh ra tâm tư kiên quyết.

Hai ngày nay nàng phái người theo dõi Nguyên Mộng Trai. Hôm nay Hoàng Nguyên tới sớm, nàng được hỏi báo liền trang điểm, đội mũ che, mang theo vài người đến.

Vì sao nàng không đi khách sạn?

Bởi vì nàng đích thực không muốn đối mặt cha mẹ ruột của Hoàng Nguyên.

Trần phu nhân đang muốn đùa giỡn Hoàng Nguyên, nên tùy nàng đi, chỉ phái người đi theo.

Nàng nghĩ đợi xong việc, mình ra mặt một cú nắm được Hoàng Nguyên.

Đi tới Nguyên Mộng Trai, Trần Thanh Đại cũng mặc kệ trong cửa hàng tốp năm tốp ba người đang xem tranh nhìn nàng, trực tiếp lên lầu hai tìm đến Hoàng Nguyên. Nàng đứng tại một bức cung nữ đồ rung rung hỏi hắn, có phải vì né tránh nàng mới có ý về trong núi hay không.

Hoàng Nguyên cau mày nói: “Trần cô nương, tại hạ vốn là người sơn dã, không trở về núi phụng dưỡng thân trưởng thì phải đi chỗ nào? Lại nói, ngày hôm trước tại công đường, lệnh đường đã phái người cùng tại hạ giải trừ hôn ước, nay tại hạ cùng với cô nương không có quan hệ, nói cái gì tránh né?”

Trần Thanh Đại nghe hắn xưng hô xa lạ như thế, tim như bị đao cắt.

Cái gì hoạch tội, cái gì giải trừ, nàng hết thấy mặc kệ!

“Giải trừ hôn ước có thể kết lại. Ta chỉ hỏi ngươi: ngươi không chịu ở lại phủ thành, có phải biết ta quá quen sinh hoạt nông thôn, cố ý lấy cớ này sai phái ta?”

Hoàng Nguyên trầm mặt hỏi ngược lại: “Theo người nói như vậy, người chỉ muốn cùng ta qua phú quý. Nếu ta thất thế trở về sơn dã, người tất nhiên sẽ không theo, đúng hay không?”

Từ nhỏ Trần Thanh Đại đã sống trong giàu sang, sao muốn những thứ đó.

Nàng trả lời: “Người đã là tú tài, chỉ cần ở lại phủ thành tiếp tục ra sức học hành, tương lai nhất định là cử nhân tiến sĩ, sao nghèo túng được! Đây là chuyện rất dễ dàng. Nguyên ca ca, đợi người làm quan, gởi thêm chút bạc về cho cha mẹ người là được...”

Hoàng Nguyên giận tím mặt, trả lời: “Xin thứ cho tại hạ khó tòng mệnh!”

Chút thương hại cuối cùng với người biểu muội này đều tiêu tán, thay vào đó là sự khinh thường và khinh bỉ. Hắn thậm cảm thấy may mắn vì đã lui thân.

Trần Thanh Đại trong lòng trong mắt đều là tình yêu, căn bản không thể nghĩ được chuyện khác.

Nàng nghe Hoàng Nguyên nói “khó tòng mệnh”, lại thấy trong mắt hắn lóe ra lửa giận, thêm sự khinh miệt và ánh mắt khinh bỉ, nhất thời phương tâm vỡ vụn, tinh thần suy sụp.

Nàng nhận định hẳn đang trả thù, bởi vậy nức nở nói: “Dượng dì quyết định, ta có biện pháp nào? Lòng ta đối với người chưa hề thay đổi. Hôm nay người vứt bỏ ta, sẽ có ngày người hối hận!”

Hoàng Nguyên nghiêm nghị trả lời: “Đa tạ cô nương ưu ái! Nhưng tại hạ đọc sách thánh hiền, không làm được chuyện bất hiếu vứt bỏ cha mẹ. Chẳng lẽ trong mắt cô nương, cha mẹ ruột tại hạ không quan trọng bằng cô nương?”

Tinh thần Trần Thanh Đại đã hoảng hốt, không nghe lọt bất cứ lời nào.

Tơ mắt nhìn Hoàng Nguyên kiên quyết bỏ đi, nuốt nước mắt nhìn tấm lưng kia.

Đau đớn đến tan lòng nát dạ, nàng xoay người chạy ra hành lang, đi tới ban công, gục mình trên lan can một mình nức nở. Bọn nha đầu không ai dám tiến lên khuyên giải an ủi. Họ đều biết tính tình của nàng, lúc này khuyên cũng không nghe, đành mặc nàng đi.

Ai ngờ, trong nháy mắt, nàng thả người xuống sông.

May mắn phía dưới có người đánh cá, mới may mắn thoát khỏi tai nạn.

Khách của Nguyên Mộng Trai đều là văn nhân sĩ tử. Tình hình vừa rồi mọi người chính mắt thấy, dù không biết Trần Thanh Đại, cũng do quen Hoàng Nguyên nên đoán được thân phận của nàng, do đó đoán được nội tình.

Mọi người không khỏi thâm trao đổi, cảm thấy Trần cô nương đối với Hoàng Nguyên tình vũng hơn vàng, thà cái lại mệnh lệnh trưởng bối cũng

muốn giữ hôn ước, chắc là bị Hoàng Nguyên cự tuyệt mới không mặt mũi nào trên dương thế, đành lao đầu xuống sông tự sát.

Trần Thanh Đại thành đa tình nữ, Hoàng Nguyên dĩ nhiên thành vô tình lang.

Sắc mặt Hoàng Nguyên cực kỳ khó coi, cũng không giải thích.

Lúc này, giải thích cũng vô dụng. Nói nhẹ thì có vẻ chột dạ, kiêu có; nói nặng sẽ bị hiềm nghi bỏ đá xuống giếng, càng lộ vẻ vô tình vô nghĩa; đơn giản cái gì cũng không nói, đợi Trần gia tới lại nói.

Đám nha hoàn, ma ma đi theo Trần Thanh Đại thấy hấn ngay cả cửa phòng cũng không tới gần, đều hận.

Đến nước này rồi còn không chịu cho lời hứa chắc chắn, thật đúng là vô tình lang!

Trần phu nhân biết được nữ nhi nhảy sông, cả kinh hồn phi phách tán, vội vàng ngồi xe chạy đến.

Trên đường, nàng hỏi ma ma đi theo Trần Thanh Đại, biết sự tình. Nàng nhận định đều là Hoàng Nguyên không đúng. Tuy không biết Hoàng Nguyên và Thanh Đại nói gì, nói vậy chắc không phải lời hay, mới làm cho Thanh Đại tức giận đến nỗi nhảy sông. Bởi vậy, nàng đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên người Hoàng Nguyên, thề không buông tha hấn.

Vào Nguyên Mộng Trai, nàng hung hăng chỉ huy đám ma ma đi theo: “Đập cho ta! Đập nát họa trai của tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa này!”

Đám ma ma được lệnh, xắn tay áo tiến lên, kéo kéo, túm túm tranh vẽ treo trên tường, trên bàn cùng bình sứ Thanh Hoa, tranh cuốn quét rơi xuống đất, trong nháy mắt họa trai bị đập không còn hình dáng.

Thật tiếc cho những bức họa kia, người yêu thích mà không có tiền mua đau lòng không thôi.

Hoàng Nguyên nghe tin đuổi tới, phẫn nộ quát: “Trần phu nhân đây là làm cái gì?”

Trần phu nhân cười lạnh, phượng thoa châu xuyên trên đầu đung đưa, chỉ vào hấn lạnh lùng nói: “Làm cái gì? Người kẻ vong ân phụ nghĩa này, còn có mặt mũi hỏi! Nữ nhi ta có mệnh hệ nào, ta cho người chôn cùng!”

Hoàng Nguyên trầm giọng nói: “Các người muốn từ hôn, ngược lại nói ta vong ân phụ nghĩa. Nếu ta không buông tay, làm phiền hà Dương gia và Trần gia, các người càng nói ta vong ân phụ nghĩa! Trần phu nhân nói cho vãn bối biết, đến tột cùng phải làm như thế nào mới tính là không quên ân phụ nghĩa?”

Trần phu nhân căn bản không để ý tới vụ này, chỉ vào mũi hần mắng: “Thứ vô tình vô nghĩa, Thanh Đại đối với người cuồng dại như thế, người lại làm cho nàng đi nhảy sông. Lương tâm của người cho chó ăn rồi hả?”

Hoàng Nguyên tức giận đến cả người phát run, nói: “Không thể nói lý!”

Đây mới là tú tài gặp binh, có lý cũng nói không rõ.

Mắt thấy lâu một cửa họa trai thành một đồng hỗn độn, không một bức nào còn nguyên vẹn, hần bỗng nhiên cười nói: “Đập đi! Xé đi!”

Đúng lúc này, thanh âm thanh thúy như hoàng oanh xuất cốc quát lên: “Dừng tay!”

Đám ma ma Trần gia sửng sốt, liền ngừng tay.

Trần phu nhân và Hoàng Nguyên nhìn ra cửa, chỉ thấy một cô gái áo vàng đội mũ che đứng ngoài cửa, vài nha hoàn người hầu vây quanh, lượn lờ đi vào.

Tuy Trần phu nhân không nhận biết những người này, nhưng từ phục sức của vú già đoán được là hạ nhân Tầm phủ, nhất thời không dám làm càn.

Cô gái áo vàng kia đến gần nàng, cách khoảng 3 thước hơn dừng lại, trong trẻo nói: “Thỉnh Trần phu nhân hạ thủ lưu tình! Hay là đi xem Trần cô nương trước, sớm chút đón nàng về đi. Nàng vừa bị xuống nước, sớm thỉnh y điều trị cho kịp. Thứ hai, tại đây nháo lớn, đối với khuê dự của nàng có ánh hưởng. Thứ ba, cổ phần họa trai này không phải chỉ có một mình Hoàng tú tài, trong đó còn có công tử tri phủ và cháu tuần phủ, phu nhân đập nát hết, hậu quả sợ khó gánh vác.”

Nói không thập phần có khí thế, lại làm cho Trần phu nhân kiêng kị không thôi.

Nhưng nàng không chịu bỏ qua buông tha Hoàng Nguyên, nên nói: “Hoàng Nguyên vô tình vô nghĩa, hại nữ nhi ta nhảy sông tự sát, sao có thể tha cho hắn? Tồn thất của họa trai, đương nhiên nên do một mình hắn gánh chịu, vô can công tử tri phủ và cháu tuần phủ.”

Cô gái áo vàng nói: “Phu nhân cho dù có oan khuất lớn bằng trời, cũng nên đi nha môn phân trần, không nên đập cửa hàng. Thị phi phải trái, đến nha môn tự nhiên sẽ rõ. Đập cửa hàng, có lý cũng thành vô lý.”

Trần phu nhân nào dám cáo nha môn chuyện này, nói cũng không rõ a!

Nhưng nàng biết biện minh, nên dùng khăn lau khóe mắt, bi thiết nói: “Nếu có thể đi nha môn cáo trạng, tiểu phụ nhân còn hao tâm tốn sức đập cửa hàng làm cái gì! Chỉ vì nữ nhi ta nhảy sông tự sát, lại không phải Hoàng Nguyên đẩy nàng xuống nước, việc này không có cách nào nói. Cũng không biết tiểu súc sinh này cùng Thanh Đại nói gì mà làm nàng tức giận đến không muốn sống. Thật là tâm địa ác độc, người đọc sách giết người không thấy

máu nha! Không thể tưởng được tỳ phu ta cứu hẩn một mạng, còn đưa hẩn đến trường đọc sách, học một bụng mực nước, kết quả lại hại cháu bên ngoài của mình. Người cầm ăn hoàng liên, chỉ tội cho chúng ta không có cách nào cùng người nói. Cô nương nghĩ xem, ta làm nương có thể không thương tâm tức giận sao!”

Cô gái áo vàng nghe xong một hồi, quay đầu hỏi Hoàng Nguyên: “Dám hỏi Hoàng công tử, lúc ấy cùng Trần cô nương nói gì, có phương tiện lộ ra không?”

Hoàng Nguyên ngang nhiên nói: “Hoàng Nguyên không có gì là không dám nói ra. Chỉ vì tại hạ mới nhận về cha mẹ ruột, nghĩ là hại bọn họ ưu thương lo lắng nhiều năm, thật là bất hiếu; hơn nữa gần đây chuyện tại hạ không hài lòng rất nhiều, nên chuẩn bị theo cha mẹ về trong núi, an tâm phụng dưỡng bọn họ, bồi đắp lại hiếu tâm. Trần cô nương liền nói tại hạ vô tình vô nghĩa, vút bỏ nàng không để ý, nhảy cầu tự sát. Duyên có trong đó, tại hạ suy nghĩ trăm điều nhưng nan giải.”

Cô gái áo vàng và đám người vây xem lúc này mới hiểu ra.

Trần phu nhân cả giận nói: “Thanh Đại đối với người tình thâm bất hối, người cứ như vậy đối với nàng?”

Hoàng Nguyên nói: “Phu nhân, Trần gia đã cùng tại hạ đương đường từ hôn. Phu nhân muốn tại hạ quyến rũ Trần cô nương?”

Trần phu nhân tức giận đến phát ngất nói: “Người đừng nói xạo. Nếu người là người có tình có nghĩa, nên trở lại Trần gia cầu hôn.”

Hoàng Nguyên nhin không được nữa, nói: “Tại hạ không dám vọng tưởng! Tại hạ hiện tại bất quá là một nông gia đệ tử nơi sơn dã, không dám với tới Trần cô nương một thiên kim nhà giàu.”

Từ ban đầu Trần phu nhân biết gốc rễ của Hoàng Nguyên, cho nên luôn cao cao tại thượng trước mặt hẩn, bây giờ nghe những lời này, không cho là trào phúng, ngược lại cho là vinh dự, “Hừ” một tiếng nói: “Coi như người cũng tự hiểu mình. Vậy người càng nên ở lại phủ thành, dụng tâm đọc sách, đọi thi đậu tiến sĩ, có thể xứng với Thanh Đại, làm gì mà muốn trốn về trong núi chứ? Người biết rõ Thanh Đại không quen cuộc sống nghèo khổ, còn muốn làm như vậy, đây không phải là vô tình vô nghĩa thì là cái gì?”

Hoàng Nguyên cất cao giọng chất vấn: “Có nên đi cầu thân hay không chưa cần bàn tới, phu nhân cho rằng tại hạ không nên hỏi hương phụng dưỡng song thân, nên vì Trần cô nương bỏ cha mẹ mưu phú quý?”

Trần phu nhân không nhin được, đáp: “Người làm quan, cha mẹ người còn không đi theo hưởng phúc? Trước mắt cho bọn họ thêm chút bạc là được. Người không có, Trần gia ta không thiếu chút bạc này.”

Mọi người có mặt nghe xong đều cứng họng, mặt lộ vẻ khó có thể tin tưởng.

Chương 231

Làm Gì Để Mau Kiếm Được Tiền?

Cô gái áo vàng nói: “Trần phu nhân nói cẩn thận! Từ xưa đến nay hiểu làm đầu, Trần phu nhân đây là ép buộc người. Nếu Hoàng công tử thật làm như vậy, chỉ sợ người đọc sách khắp thiên hạ sẽ không dung tha hẳn!”

Khẩu khí so lúc nãy nghiêm khắc hơn vài phần.

Ở đây nhiều văn nhân, sao có thể tha thứ chuyện như vậy.

Bên trong liền có người khinh bỉ nói: “Thì ra là như vậy! Thật là chê cười, bức người ta lui thân, bây giờ còn muốn người ta tới cửa cầu, còn không cho người ta hồi hương phụng dưỡng cha mẹ. Hồi hương chính là vô tình vô nghĩa, chẳng lẽ Trần cô nương cái gọi là tình thâm bất hối chỉ có thể qua phú quý? Thật là (loại) con gái hiểm thấy!”

Mọi người cũng rít rít nói, nữ tử như vậy, chỉ muốn phú quý, không thể cùng hoạn nạn; có việc là trốn, không có việc gì lại thẩu đi lên, ai dám lấy?

Trần phu nhân không cẩn thận để lộ lòng ích kỷ, bị người cười, tức giận đến không lời nào để nói, chỉ hung hăng trừng Hoàng Nguyên.

Lúc này, Tâm Hư Cực và Thảm Vọng cười ngựa đuổi tới.

Bước vào đại đường, nhìn thấy tình trạng bê bối đồ đạc đầy đất, Tâm Hư Cực giận không kiềm được, lạnh giọng phân phó nói: “Đem đám chó đám phạm pháp đi phủ nha xử trí.”

Trần phu nhân kinh ngạc đến ngậy người, khóc lên.

Thảm Vọng vội vàng tới gần Tâm Hư Cực, nhỏ giọng nói: “Người thật làm như vậy, quay đầu Nguyên huynh đệ sẽ thêm một tiếng xấu. Không bằng mượn việc này làm cho người ta mắng Trần gia đi.”

Nói xong, đối với Hoàng Nguyên nháy mắt.

Hoàng Nguyên liền tiến lên phía trước nói: “Thôi, cho các nàng bồi thường thôi.”

Trần phu nhân ngừng khóc, trừng lớn mắt nói: “Mơ tưởng! Muốn bồi cũng là người bồi!”

Thảm Vọng giận quá hoá cười, nói: “Tốt lắm, chúng ta vẫn nên đến nha môn nói đi thôi.”

Trần phu nhân không thuận theo, Hoàng Nguyên lại không lên tiếng.

Cuối cùng, cánh tay không lay chuyển được đui, Trần phu nhân vẫn bị bồi 2000 lượng bạc cho xong việc, mang Trần Thanh Đại đi. May mà chỉ đập lầu một, nếu đập phòng triển lãm ở lầu hai thì 2000 lượng bạc tuyệt không thể xong việc.

Tả Hư Cực trong bện rộn thoáng nhìn cô gái áo vàng kia, không khỏi sửng sốt.

Vừa muốn nói chuyện, nữ tử kia nhìn hướng về hấn hơi sững lại, lắc lắc đầu, sau đó nhẹ giọng nói với nha hoàn bên người: “Đi thôi.”

Hoàng Nguyên sớm đã đoán ra nàng là ai, cũng không giữ lại, chỉ xa xa khom người thì lễ nói: “Tạ cô nương nói lời tương trợ!”

Nữ tử kia hoàn lễ nói: “Không cần khách khí.”

Thanh âm êm dịu mang theo cười nhẹ, lại cách màn lụa che mỏng quan sát Hoàng Nguyên một lát, mới xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Vọng chỉ vào bóng dáng nàng nói: “Này... Đây không phải là...”

Tả Hư Cực lờm hấn một cái, nói: “Là cái gì? Còn không đi gọi người thu thập.”

Thẩm Vọng vội im miệng, một bên gọi người, một bên thầm oán Hoàng Nguyên thiếu nợ phong lưu.

Hoàng Nguyên tức càn hông về khách sạn, trước vào phòng cha mẹ thỉnh an. Vào cửa lại thấy cha mẹ ngồi trên ghế, trên trán bị thương chảy máu, Đỗ Quyên và Hoàng Ly đang giúp bọn hấn rịt thuốc, bên cạnh lại có một đồng xiêm y bản, ông ngoại ở một bên hùng hùng hổ hổ, hấn vội vàng hỏi duyên cớ.

Đợi khi nghe nói là Diêu Kim Quý đến náo loạn một trận, hấn nổi giận.

Hấn ngoài mặt nhịn xuống, an ủi cha mẹ, nội tâm lại cấp tốc suy nghĩ đối sách.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly bận xong mới bung tới canh nóng cho mọi người uống, sau đó ngồi bên người Phùng Thị, tay cầm quạt hương bồ lớn, sau lưng nàng nhẹ nhàng đung đưa, một mặt khuyên giải nàng, rất sợ nàng bị chọc tức thân mình. Với Lão Thực cha, nàng không hề lo lắng.

Từ lúc ca ca vào cửa, Hoàng Ly đã phát hiện sắc mặt hấn không đúng, hỏi hấn có chuyện gì.

Hoàng Nguyên do dự một chút, rồi vẫn đem chuyện Trần Thanh Đại nhảy sông nói ra.

Đỗ Quyên nghe ngạc nhiên không tin nổi.

Nếu Trần Thanh Đại nói đời này đã định với Hoàng Nguyên, nháo muốn cùng hắn đi thôn Thanh Tuyền, nàng còn tương đối có thể tiếp nhận. Kết quả này, nàng thật không nghĩ ra.

Lại chợt nghĩ, áo nã nói: “Đây không phải là 'nhà dột gặp mưa dầm' sao! Chúng ta ở khách điếm, mỗi ngày miệng ăn núi lở, không thể kiếm tiền, cửa hàng còn bị người đập. Lâu ngày dài tháng phải làm sao đây?”

Tuy nàng có bạc, nếu không mượn tiêu đi, Hoàng gia đã bị mắc nợ.

Phùng Thị vừa nghe liền nóng nảy, lập tức ngồi thẳng người.

Hoàng Nguyên vội trấn an nàng, nói: “Nương đừng nóng vội. Đã bắt Trần gia bồi thường.”

Lại chuyển hướng Đỗ Quyên nói: “Việc này ngươi đừng quan tâm, dù sao cũng có ta.”

Đỗ Quyên bật cười nói: “Có ngươi? Dựa vào ngươi một đũa nhỏ mười mấy tuổi, còn chưa thành gia lập nghiệp, đòi nuôi chúng ta đông người như vậy, chúng ta ăn cũng không trôi. Tuy ta không có bản lĩnh, làm một ít thức ăn ra phố bán, kiếm phí dụng sống tạm vẫn có thể được.”

Hoàng Nguyên nghe xong gào to nói: “Nói bậy! Không cho đi!”

Lại buồn bực nói: “Ta mười mấy tuổi, chẳng lẽ ngươi quá hai mươi? Nói như già lắm vậy. Tuy nói là miệng ăn núi lở, cũng ăn không hết bao nhiêu ngày, đợi xong vụ án này, chúng ta trở về thôn Thanh Tuyền.”

Nói xong đứng dậy trở về phòng, lấy toàn bộ dành dụm của mình, có năm trăm lượng ngân phiếu cùng mấy chục lượng bạc vụn, toàn bộ giao cho Đỗ Quyên. Rồi nhả mặt nói, Nguyên Mộng Trai mỗi ngày cũng có chút tiền thu vô, cho nên nàng không cần phải gấp gáp.

Đỗ Quyên không khách khí, nhận lấy ngân phiếu, để cha mẹ an tâm, đưa cho bọn hắn xem một lần, nói: “Nếu vụ án này kéo dài thì sao? Một vụ án kéo mấy tháng, thậm chí hai năm cũng có. Không được, ta vẫn nên nghĩ cách kiếm tiền.”

Trong thành thật không bằng ở nông thôn. Tại thôn Thanh Tuyền, chẳng sợ một năm không bạc, chỉ cần ngươi cần mẫn, tuyệt đối không đói chết. Lúc ở nhà, nàng không cần nghĩ thế nào kiếm tiền, cả ngày chỉ nghĩ làm sao lấp đầy nhà kho trong nhà. Nhưng ở trong thành, không bạc tiền nửa bước cũng khó đi.

Dù trước mắt trên tay còn có bạc, miệng ăn núi lở, nàng không có cảm giác an toàn. Bởi vì kiếp trước nàng là người trong thành, biết ổn định thu nhập, nắm chặt một bút gởi ngân hàng càng làm cho người an tâm.

Ai, làm cái gì tốt đây?

Làm ăn vặt nằng dám chắc được, chỉ là kiếm tiền chậm, đợi lúc danh khí vang dội, nói không chừng bọn họ phải đi. Làm trang phục, trang phục người ta đẹp quá, hơn nữa có văn hóa thu liễm, quá mức mới mẻ khẳng định không được. Thêu thùa may vá? Họa tranh nhân vật hoạt hình? ...

Nàng dùng ngón tay thanh mảnh thon dài gõ má suy tư, tự lẩm bẩm: “Làm cái gì kiếm tiền nhanh đây?”

Hoàng Nguyên và Hoàng Ly nhìn nàng như vậy, đồng loạt cười rộ lên.

Hoàng Nguyên liếc trắng Đỗ Quyên một cái nói: “Ngươi thu bớt tâm tư đi! Làm cái gì cũng không thể kiếm tiền nhanh. Trên đời này nào có chuyện dễ dàng chứ. Nhớ ngày xưa lúc ta bày quán tranh bên đường, một bức họa một trăm tiền còn chưa có người mua. Có một ngày người ta dùng một lượng bạc mua tranh của ta, ta cao hứng một đêm không ngủ được đó.”

Đỗ Quyên trừng lớn mắt nói: “Ngươi bày quán?”

Hoàng Nguyên hơi chậm lại, gật đầu nói: “Ta cũng vì đề cao tài nghệ vẽ tranh. Đây chính là biện pháp luyện tốt nhất.”

Năm đó đến phủ thành, Dương gia rất ít cho hần tiền bạc, nói ở tại Trần gia không cần tiền. Hần sống rất gian nan. Trần phu nhân luôn bày sắc mặt thi ân đối với hần. Hần cũng không muốn xin tiền nàng, cho nên mới đi bán tranh.

Vì bán tranh, khắc khổ dụng công, khổ sở trong đó không cần phải nói.

Hôm đó tại đường thượng, Dương Ngọc Vinh và Đỗ Quyên tính phí nuôi nấng hần, ấn mỗi tháng trên mười lượng bạc, còn thêm một ngàn lượng phí dụng, nói làm như hần là hào hoa xa xỉ công tử, mà không biết hần từ năm mười một tuổi đã không cầm một đồng bạc của nhà, sau này còn đưa bạc về nhà.

Lời này hần không nói trên công đường, toàn làm hoàn trả ân cứu mạng đi.

Đáng giận là, nay vẫn bêu danh vong ân phụ nghĩa.

Hoàng Ly vội lay cánh tay Hoàng Nguyên nói: “Ca ca, cái này gọi là 'Bảo kiếm từ gió bão ma luyện ra, hoa mai muốn thơm phải chịu lạnh', cho nên ngươi mới có thành tựu như bây giờ! Chúng ta ở nhà cái gì cũng học. Hiện tại, ta và 2 tỷ tỷ biết làm gia vụ, còn có thể săn thú, mò cá, làm ruộng. Đi đến đâu cũng không sợ. Ta cảm thấy nhị tỷ nói rất đúng, chúng ta ở đây cũng là nhàn rồi, có thể kiếm chút tiền ăn cơm cũng tốt.”

Hoàng Nguyên tò mò hỏi: “Ngươi cũng biết săn thú?”

Hoàng Ly tự hào đáp: “Đương nhiên”, rồi thao thao bất tuyệt nói.

Nàng cũng theo Đỗ Quyên, cảm thấy ở trong núi đặc biệt phương tiện. Ăn thì khắp nơi đều là, chỉ cần ngươi cần mẫn làm việc. Ở trong thành đặc biệt

không có phương tiện, cần cái gì cũng phải mua, mỗi ngày xài bạc làm nòng đau.

Hoàng Nguyên nghe xuất thần.

Đỗ Quyên ngắt lời của bọn họ, nói nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, kêu từng người nói ra ý nghĩ của mình. Nhưng ai nói ra cái gì, Hoàng Nguyên phủ nhận cái đó, chính là không cho các nòng đi ra ngoài.

Đỗ Quyên đâu chịu bỏ qua, nghĩ ra một cách, cũng không nói cho hẳn.

Ngày hôm sau chờ hẳn đi ra ngoài, lại mở danh sách. Phùng Trường Thuận và Hoàng Lão Thực đi chợ mua đồ ăn về, nòng và Hoàng Ly thi thố tài năng. Làm đầy một bàn đồ ăn, còn có các loại bánh, sủi cảo, bánh bao, chiên com, mời chưởng quỹ và nương tử hẳn đến ăn com.

Đợi ăn xong, Đỗ Quyên mới hỏi chưởng quỹ: “Đồ ăn ăn ngon không?”

Chưởng quỹ sờ bụng cười nói: “Ăn ngon!”

Quay đầu nhìn Phùng Trường Thuận khen cháu ngoại hẳn có thể làm, lại khen Hoàng Lão Thực có phúc khí; nương tử chưởng quỹ cũng không ngừng phụ họa. Bọn người Phùng Thị cười không khép được miệng.

Đỗ Quyên cười nói: “Nhưng chúng ta không có bạc.”

Chưởng quỹ đang ợ no nê, nghe vậy ngưng ợ.

Người nhà này sẽ không mời mình ăn bữa com, là muốn miễn phí tiền thuê chứ?

Đỗ Quyên không phải muốn quyt nợ, mà là đưa ra mấy ngày này tỷ muội các nòng ở sau bếp hỗ trợ làm việc, dạy nương tử chưởng quỹ hoặc những người khác trù nghệ, trù vào phí dung thuê phòng.

“Chưởng quỹ, theo ta thấy, khách sạn này kinh doanh nhiều lãnh vực. Người dù không so ẩm thực với tửu lâu, món ăn cũng phải có đặc sắc riêng của mình, mới có thể giữ được khách, sau này khách hàng quen cũng nhiều hơn. Người thấy ta hôm nay làm mấy món đó, không phải là sơn hào hải vị gì, chủ yếu là thực dụng...”

Thao thao bất tuyệt nói một hồi, ra hết sở trường để hấp dẫn.

Đại ý là: Khách sạn Phúc Tường lấy thuê phòng là chủ, có thể làm chút com canh đơn giản, cho nhưng khác không muốn phiền toái ra bên ngoài dùng com, đem bụng giải quyết tại khách sạn.

Chưởng quỹ nhớ lại mỹ vị vừa rồi, biết Đỗ Quyên nói có lý.

Nhưng hẳn vẫn khó xử hỏi: “Điều này có thể thành sao? Nếu mỗi người học sẽ biết làm thì đại đầu bếp còn không chạy đầy phố. Cô nương có thể làm ra bàn đồ ăn này, cũng không phải một năm hai năm công phu luyện ra được đúng không?”

Đỗ Quyên vỗ tay một cái nói: “Chỉ cần người miễn tiền thuê cho chúng ta, lại cho chút thù lao, ta bao dạy thím một tháng. Nếu là vụ án chưa xong, thì dạy tiếp.”

Dù vụ án có xong sớm, nếu ở không cần tiêu tiền, bọn họ vừa lúc chơi thêm mấy ngày, có gì không thể?

Nhưng thương nhân đều là không lợi không làm, chừng quỹ cảm thấy Hoàng gia bao hết một cái đại viện, không trả tiền, hẳn còn phải trả thù lao, cảm thấy lỗ nặng, cùng Đỗ Quyên người tới ta đi tranh cãi.

Cuối cùng nghị định: Hoàng gia ở phủ thành, Khách sạn Phúc Tường miễn phí dụng ăn ở, lại cho mười lượng bạc thù lao, tỷ muội Đỗ Quyên và Phùng Thị trong giai đoạn làm việc trong phòng bếp.

Vì thế, ban đêm Hoàng Nguyên trở về, đã thấy ba mẹ con ở phòng bếp khách sạn bận rộn đến mức chân không chạm đất, cha và ông ngoại cũng giúp nấu nước bữa cử, tức giận đến mặt mày đỏ bừng.

Chương 232

Vô Tri Đại Giới

Thẩm Vọng và Tả Hư Cực cũng theo Hoàng Nguyên tới.

Nghe xong chuyện đã xảy ra, Thảm Vọng cũng trách Đỗ Quyên nói: “Không bằng Hoàng cô nương tới phủ dạy đầu bếp nhà ta, không cần làm việc, chỉ quản dạy, ta bao ăn ở còn trả nhiều thù lao.” Lại nhìn Hoàng Nguyên, “Sao người thiếu bạc cũng không nói với chúng ta một tiếng?”

Tả Hư Cực cũng nhìn Đỗ Quyên, vẻ mặt không đồng ý.

Bọn họ không biết bộ dáng Đỗ Quyên lúc ở nhà ra sao, cũng không thể hiểu quan niệm nàng dùng 2 bàn tay kiếm tiền, bọn họ cũng không cách nào tha thứ nàng giống như một nô tài hầu hạ người khác, còn là hầu hạ những người không liên can từ nam chí bắc.

Chưởng quỹ đã thấy được lợi hại của tỷ muội Đỗ Quyên: những món ăn thông thường được bung lên, màu sắc mê người, khách chưa ăn đã khen trước; ăn một miếng càng khen không dứt miệng. Ban đầu đi ra ngoài ăn, bây giờ họ cũng không ra ngoài ăn mà ăn tại khách sạn. Buổi tối đại đường ồn ào còn náo nhiệt hơn tửu lâu.

Hắn thấy Hoàng Nguyên nổi giận, Thảm Vọng lại dẫn người đi, hoảng hốt vội nói: “Tiểu tử tông, là tiểu nhân có mắt không trông, thì trả thêm thù lao, chỉ cầu đừng dẫn người đi.”

Thảm Vọng cười lạnh nói: “Người có thể trả bao nhiêu thù lao? Người đây là thật xem Hoàng cô nương và bá phụ bá mẫu làm hạ nhân sai sử!”

Lòng chưởng quỹ tràn đầy chua xót, vẻ mặt đau khổ hỏi Đỗ Quyên, thù lao bao nhiêu là thích hợp.

Hắn nhìn ra Hoàng gia trừ bỏ Hoàng Nguyên, Đỗ Quyên nói chuyện so với cha nương còn dùng được.

Đỗ Quyên bắt đắ dĩ nhìn Hoàng Nguyên ba người, thầm nghĩ nàng không phải là thiên kim tiểu thư, vì sao không thể làm việc kiếm tiền? Lúc trước Hoàng Ly nghe nói làm việc như vậy, chẳng những miễn phí cho cả nhà ăn ở, còn có mười lượng bạc thù lao, còn nói với nàng tiền này không dễ kiếm đâu, nàng thích đến mức như chiếm được đại tiện nghi vậy. Sau này nàng có thêm một ít tri thức buôn bán, tiểu nha đầu mới tỉnh ngộ, đảo mắt cảm thấy quá thua thiệt.

Nàng ở bên tai Hoàng Nguyên nói nhỏ: “Không phải ngày hôm qua người còn nói, trên đời này không có chuyện dễ dàng sao, sao đảo mắt là quên? Chúng ta làm việc kiếm tiền, không phải là chuyện mất mặt gì. Ở nhà cũng có lúc bận rộn hơn nữa, sao lại không thể làm chứ? Người sợ chúng ta làm mất mặt người, người vào thư viện ở đi thôi.”

Hoàng Nguyên bị chặn không nói được, nhìn nàng hờn dỗi.

Rồi nói với chương quỹ: “Chương quỹ, ta thấy phía trước náo nhiệt hơn bình thường không chỉ gấp 10 lần, nói vậy thì chờ tý tý ta dạy cho vợ người xong, sau này người có thể kiếm không ít bạc. Người làm ăn lâu năm, trả mười lượng bạc thù lao, còn đem cả nhà ta thành hạ nhân sai sử, khi dễ ta là thư sinh ngọc không biết thời vụ hả?”

Chương quỹ luôn miệng nói: “Liên tăng giá, liên tăng giá!”

Đỗ Quyên ở một bên cười híp mắt nhìn, rất hài lòng.

Lúc trước định giá đó bất quá là tạm thời, nếu không làm ra hiệu quả, không thể nào tự dung chỉ nghe người nói rồi đem bạc tới cửa. Nào có chuyện tốt như vậy, nàng dự tính cần ba ngày công phu mới thấy hiệu quả đó.

Vì thế, nàng một lần nữa phân tích cho chương quỹ nghe, thuận tiện một lần nữa định lại thù lao.

Thẩm Vọng buồn bực hỏi: “Hoàng cô nương, vì sao không chịu tới nhà ta?”

Đỗ Quyên cười lắc đầu nói, “Thẩm gia hộ lớn như vậy, thứ gì mà đầu bếp không biết làm chứ?”

Nếu hẳn muốn món ăn bình dân, có thể cho đầu bếp Thẩm gia tới Khách sạn Phúc Tường học, nàng không cần thù lao.

Nói xong cùng chương quỹ một lần nữa thoả thuận giá tiền: năm mươi lượng bạc thù lao, Phùng Thị không cần ở phòng bếp hỗ trợ, Phùng Trường Thuận và Hoàng Lão Thực cũng không cần chế củi gánh nước, chỉ cần nàng và Hoàng Ly ở phòng bếp làm việc.

Hoàng Nguyên còn muốn phản đối, Đỗ Quyên ngăn hẳn lại nói: “Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí. Chương quỹ coi như có thành ý. Chúng ta dù thiệt một chút, có thể kết giao với chương quỹ, sau này đến phủ thành cũng có chỗ đặt chân, đúng không?”

Chương quỹ mừng rỡ, không ngớt nói đúng vậy.

Như thế, Đỗ Quyên giải quyết vấn đề ăn ở, cảm thấy an tâm một chút.

Ngày kế, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Tiểu Bảo trở lại, còn đưa Hoàng lão cha tới.

Nhậm Tam Hòa không sợ gian khổ, tự mình đem Hoàng lão cha từ trong núi ra, vì muốn một kích chế ngự Diêu Kim Quý.

Ngày đó sau khi trở về, hắn đem tình hình đều nói cho Hoàng lão cha biết, cũng phân tích hết các mối quan hệ lợi hại. Hoàng Tiểu Bảo đi theo làm chứng, còn đọc thư Hoàng Nguyên và Đổ Quyên gửi cho gia gia cho Hoàng lão cha nghe, trăm dặn dò ngàn dạy bảo, muốn ông lên công đường cẩn thận nói chuyện, dặn ông một mực nói Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý lừa ông vốn cũng thật là lừa ông nha bằng không cháu trai và cháu gái đều xong, vân vân.

Nhưng có câu nói là “Trí giả thiên lự, tất có vừa mắt”*, Hoàng lão cha ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại lại có toan tính khác: ông cảm thấy Hoàng Nguyên là cháu trai, không thể có việc; Diêu Kim Quý là cháu ngoại, cũng không thể có việc; Đổ Quyên là cháu gái, gả cho Diêu Kim Quý đưa cháu ngoại này là vừa lúc, dù tính làm thiếp, cũng không mất mát gì, Kim Quý chắc chắn sẽ không bạc đãi biểu muội. Tương lai Nguyên Nhi và Kim Quý vừa là anh em bà con, lại là anh rể em vợ, có thể giúp đỡ lẫn nhau. Trừ bỏ đưa cháu ngoại làm quan này, lão cha cảm thấy thôn Thanh Tuyền không có ai xứng đôi với Đổ Quyên. Năm đó Đổ Quyên phản kháng mới kích phát chí tiến thủ của Kim Quý, nên mới có kết quả hôm nay, có thể thấy được đây là số mệnh chú định nhân duyên.

* Câu nói trong Hoài Âm Hầu liệt truyện, ý là kẻ trí tính ngàn điều, cũng có một điều sai.

Ngư nương nương quả nhiên là thần toán a!

Mang tâm tư đó, lão hán rất thông minh lừa gạt Nhậm Tam Hòa.

Ông thấy, Nhậm Tam Hòa thủy chung là người ngoài, bởi vì chuyện năm xưa không thích Kim Quý nên không hy vọng Đổ Quyên gả cho hắn, ông đương nhiên không thể nghe hắn.

Về phần bọn hắn nói dọa người, ông mới không lo lắng đâu: một là cháu trai của ông, một là cháu ngoại, đều là người một nhà, ông đi tới đó, có cái gì nói không thông chứ? Làm quan cũng không để ý đến chuyện nhà của dân chúng!

Vì thế, Hoàng lão cha lên công đường, trước hàng trăm đôi mắt chăm chú nhìn, đôi mắt Trâm tri phủ hỏi, thập phần thông khoái thừa nhận: ông quả thật đem cháu gái Hoàng Đổ Quyên hứa cho cháu ngoại Diêu Kim Quý; còn nói đây là số mệnh chú định nhân duyên, Ngư nương nương sớm đã chỉ rõ; còn nói đây đều là chuyện nhà Hoàng gia, hết thầy đều do gia gia ông định đoạt, bọn họ không tố cáo, về nhà nói đi.

Lúc này, hắn hết sức có uy nghiêm trường bối.

Một lời nói ra, cả sảnh đường đều kinh hãi!

Bởi vậy án không thể coi thường, Nhậm Tam Hòa rút cuộc cũng thượng đường.

Nghe xong lời Hoàng lão cha nói, hấn và Hoàng Nguyên không dám tin.

Diêu Kim Quý lại mừng như điên.

Hấn hôm nay thấp thỏm bất an, cho rằng dữ nhiều lành ít, nên kéo Dương gia, Trần gia đến, trong tay cầm định thân văn thư, muốn liều chết không nhận tội danh lừa gạt ông ngoại, lại ẩn tội danh Hoàng Nguyên bức biểu mọi nhẩy sông tự sát.

Ai ngờ, ông ngoại lại giúp hấn, thật là ngoài ý.

Lập tức, hấn lập tức thỉnh Trâm tri phủ phán đoán sáng suốt, không nên mềm lòng!

Hấn biết, chuyện cho tới bây giờ, Hoàng Nguyên vô luận thế nào cũng sẽ không buông tha hấn, Đỗ Quyên cũng sẽ không buông tha hấn. Nếu hấn không triệt để đập chết biểu đệ này, đừng nói thua kiện sẽ bị lưu đầy, dù tính thắng án cười Đỗ Quyên, Hoàng Nguyên cũng sẽ thời cơ trả thù, không biết ngày nào sẽ cắn chết hấn. Về phần Đỗ Quyên, phải giống như phượng hoàng trên trời phải đánh nàng xuống phạm trần, có lẽ còn có thể thu phục nàng, bằng không đừng hy vọng.

Mấy ngày nay Trâm tri phủ bị vụ án làm cho phiền toái, cứ tưởng rang gọi gia gia Hoàng Nguyên đến trình diện là có thể kết án, ai ngờ muốn kết liễu vụ án phải phán Hoàng Nguyên tội ngộ nghịch, đây không phải là chê cười sao?

Cũng không phải chê cười, thật theo lời Hoàng lão cha nói, Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thực, cùng với Đỗ Quyên đều phạm tội ngộ nghịch, theo luật Đại Tĩnh sẽ phán tội lưu đầy.

Hấn liếc mắt nhìn Cảnh phu tử ngồi bên cạnh, nổi giận quát: “Cách đi tú tài công danh của Hoàng Nguyên ...”

Hoàng Tiểu Bảo hai mắt xích hồng, giống như điên khàn giọng đối Hoàng lão cha hô: “Gia gia, tại sao người phải giúp Diêu Kim Quý hại đệ đệ? Hại đệ đệ cách công danh bị lưu đầy người sẽ cao húng? Vì sao người phải hại Đỗ Quyên?”

Diêu Kim Quý quát: “Tiểu Bảo, ông ngoại ăn ngay nói thật, người không được gạt hấn!”

Hoàng lão cha mờ mịt nhìn bốn phía, vẻ mặt luống cuống.

Ông theo nguyên tắc “gia đình hòa thuận vạn sự hưng”, hiện ngang lẫm liệt nói những lời kia xong, lại thấy dáng vẻ mọi người trên công đường không giống như mình nghĩ: quan lão gia rất không cao húng chẳng lẽ là thấy chính mình đoạt việc thẩm án của hấn? Cháu ngoại Diêu Kim Quý mừng rỡ, việc này ở trong ý muốn. Cháu trai Hoàng Nguyên lại sững sờ nhìn hấn,

như mất đi hồn phách, căn bản không có sự thân thiết như lúc vừa gặp mặt. Nhi tử Hoàng Lão Thực giờ chân hô to không chấp nhận mối hôn sự này. Mặt Nhậm Tam Hòa hiện lên nụ cười cổ quái, nhìn về phía ông ánh mắt tràn đầy châm chọc. Cháu trai Hoàng Tiểu Bảo càng điên cuồng hơn ...

Chờ ông nghe hết lời Hoàng Tiểu Bảo nói, kinh hoàng hỏi: “Cái gì lưu đây? Cái gì cách công danh? Thanh thiên đại lão gia, đây là chuyện của nhà ta, chúng ta không tố cáo, chúng ta trở về tự mình giải quyết.”

Diêu Kim Quý gấp gấp nhìn về phía Trâm tri phủ, hy vọng hấn nhanh chóng phán quyết.

Hoàng Tiểu Bảo lớn tiếng nói: “Gia gia, người bị Diêu Kim Quý lừa rồi, tôn tử của người bị người hại chết.” Hấn gấp đến độ dậm chân.

Hoàng lão cha không dám tin nhìn Hoàng Nguyên, lại nhìn thượng quan triều đình.

Trâm tri phủ liền hỏi Diêu Kim Quý: “Diêu huyện thừa sẽ rút đơn kiện?”

Diêu Kim Quý khản trương trả lời: “Đại cậu và biểu đệ không chấp nhận mối hôn sự này. Hạ quan cũng là rất bất đắc dĩ.”

Đây chính là không chịu rút lui.

Bất quá không phải hấn không triệt, là Hoàng Lão Thực và Hoàng Nguyên ngộ nghịch không nghe lời trưởng bối.

Trâm tri phủ không để ý tới ánh mắt nhi tử Thẩm Vọng, lại hỏi Hoàng Lão Thực: “Hoàng Lão Thực, người không thừa nhận mối hôn nhân cha người định cho con gái người Hoàng Đỗ Quyên?”

Hoàng Lão Thực đánh rắm không hiểu, nhưng mấy ngày nay nghe Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên lập đi lập lại: nếu không thể đem cáo bại Diêu Kim Quý, hấn và Hoàng Nguyên sẽ bị phán tội ngộ nghịch, sẽ bị lưu đây; Đỗ Quyên cũng sẽ bị phán cho Diêu Kim Quý làm thiếp, nàng thà chết cũng sẽ không chịu.

Cho nên, hấn kiên quyết đáp: “Không chấp nhận! Ta đã ra riêng sống một mình, việc hôn nhân của con gái phải do ta làm chủ.”

Hấn không biết chuyển biến theo tình hình, lời ấy chính là chứng cứ phạm tội.

Trâm tri phủ nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Về mặt Hoàng Nguyên lăm liệt, bước lên một bước, nhìn thẳng Hoàng lão cha, thê lương cười nói: “Tôn nhi cũng không thể vâng theo lệnh của tổ phụ.” Chuyển hướng lên công đường, “Thỉnh đại nhân phán quyết đi! Ta và cha sẽ bị lưu đây mấy ngàn dặm, tỷ tỷ ta dĩ nhiên sẽ chết.” Lại chuyển hướng Diêu Kim Quý cười nói, “Chúc mừng biểu ca đã được như nguyện, làm một nhà

đại cứu biến thành cửa nát nhà tan, biểu muội cũng bị hại chết, có thể thấy được là người có hiếu!”

Hắn đã không có đường lui, hiện tại đối ý cũng không kịp, không chừng sẽ chọc người nhạo báng. Thật ra, hắn cũng không nghĩ đối ý, hắn tuyệt sẽ không đáp ứng đem Đỗ Quyên hứa cho Diêu Kim Quý, là “tử chiến đến cùng, tìm đường sống trong cõi chết”, hy vọng có thể đánh thức gia gia.

Diêu Kim Quý kinh hãi không thôi, biểu đệ này thật kiên cường.

Hừ, kiên cường là phải mất mạng!

Trên mặt lại kinh hãi đau lòng nói: “Biểu đệ, tại sao phải cố chấp khổ như vậy? Ông ngoại đã làm chủ, người mau khuyên nhủ cậu và biểu muội đi, vì sao nhất định phải ngỗ nghịch lão nhân gia chứ?”

Hai chữ “ngỗ nghịch” đặc biệt được nhấn mạnh.

Hoàng Tiểu Bảo mắng to: “Người đừng giả từ bi mèo khóc chuột! Nếu không phải người đến nha môn cáo đại bá, làm sao có chuyện như vậy?”

Trần tri phủ “Ba” gõ kinh đường mộc, đợi mọi người yên tĩnh xong, chậm rãi nói: “Hoàng Lão Thực và Hoàng Nguyên ngỗ nghịch thân trưởng, Hoàng Lão Thực lưu đầy ba ngàn dặm, trừ bỏ tú tài công danh Hoàng Nguyên, lưu đầy...”

Nhậm Tam Hòa cười tủm tỉm nhìn Hoàng lão cha, không hề nóng nảy, ngược lại còn có chút hả hê, phảng phất như rất cao hứng nhìn thấy con và cháu trai của ông bị xui xẻo.

Chương 233

Hẹn Hò Ở Giang Tâm

Cả người Hoàng lão cha lạnh lẽ như thấy quý, bỗng nhiên hét thảm nói:
“Không thể a ta là bị ép! Súc sinh”

Mắt nhìn Diêu Kim Quý, đưa tay chỉ hướng hắn, lại nói không ra lời.

00:03 / 12:48

Trầm tri phủ ngừng lại, nhíu mày nhìn về phía dưới.

Hoàng lão cha lẩm bẩm nói: “Ta... Là... Bị ép”

Hắn như dùng hết khí lực toàn thân, lảo đảo một lần nữa, thấy quan lão gia rút cuộc không tuyên cáo, mới nhắm mắt hôn mê bất tỉnh, xụi bọt mép.

Hoàng Lão Thực, Hoàng Nguyên, Hoàng Tiểu Bảo tất cả đều xông đến.

Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý cũng vội vàng nhào tới, lại bị Hoàng Lão Thực thô bạo đẩy ra, “Cút! Súc sinh!”

Lúc chỉ mình treo chuông là lúc Hoàng lão cha lật lọng, vụ án bị dở dang.

Không phải ông dây dưa, ngôn từ úp mở lật lọng, mà là lật lọng trong bị phần tuyệt vọng, hơn nữa phản cung xong khoe miệng chảy dãi hôn mê bất tỉnh, tình hình thập phần hung hiểm, dường như chịu cực lớn kích thích, chứng thực bị ép thoái thác. Cho nên, Trầm tri phủ rút lại lời tuyên án vừa rồi, đồng thời ra lệnh mời đại phu đến điều trị cho hắn, chọn ngày tái thẩm.

Cảnh phu tử khinh miệt nhìn Hoàng Nguyên, tựa hồ châm biếm hắn, lộ rõ lòng dạ nhỏ mọn của hắn. Hoàng Nguyên thản nhiên nhìn lại hắn, lẩm liệt không ngại.

Diêu Kim Quý kiệt lực nhịn xuống, mới không hiện ra sự kích động phần nộ.

Tâm Hư Cực và Thâm Vọng thở ra một hơi, có thể mới phát hiện sau lưng ướt đầm.

Đại phu đến chẩn bệnh cho Hoàng lão cha xong, Hoàng Nguyên và Hoàng Tiểu Bảo đồng loạt động thủ, đỡ Hoàng lão cha lên lưng Hoàng Tiểu Bảo công đi ra ngoài. Từ đầu đến cuối, Hoàng Nguyên không thèm liếc Diêu Kim Quý lấy một cái, như không hề lo lắng tình thế bất lợi trước mắt.

Hắn không lo lắng, Diêu Kim Quý lại cực kỳ lo lắng.

Nhìn theo đám người Hoàng gia rời đi, chợt nghe Dương Ngọc Vinh nói: “Lão già này đố ý, trở về lại bị con trai cháu trai dụ dỗ, lần sau thẩm vấn khẳng định sẽ tát nước dơ lên người người, làm thế nào đây?”

Diêu Kim Quý khẽ cười nói: “VẬY thì thật tốt. Ta đang lo họ không biết ứng phó đó.”

Đoàn người Hoàng Nguyên trở lại Khách sạn Phúc Tường. Tầm Hư Cực hỗ trợ mời đại phu nổi danh khác đến, lại chẩn bệnh, châm cứu, mở phương thuốc. Hoàng Ly đi nấu thuốc.

Lúc đại phu chẩn bệnh, Hoàng Nguyên lui sang một bên, khẽ giọng đem tình hình đường thẩm hôm nay nói đại khái cho Đỗ Quyên nghe.

Đỗ Quyên trừng lớn mắt: quả nhiên, gia gia vẫn là gia gia, không hề thay đổi!

Hoàng lão cha có chấp, lần đầu tiên Hoàng Nguyên kiến thức, nhưng nàng đã khác sâu.

Hoàng Nguyên kinh ngạc nhìn nàng, nếu hắn bị lưu đày, nàng sẽ ra sao?

Làm tiểu thiếp Diêu Kim Quý ?

Trong mắt hắn đột nhiên bùng ra tia tàn khốc: hắn tuyệt sẽ không để tình hình như thế phát sinh!

Diêu Kim Quý, hắn sẽ không bỏ qua!

Thì làm cho sĩ đồ của hắn thành đá kê chân đi!

Hoàng lão cha nuốt xong viên thuốc, nghỉ một lúc liền tỉnh lại.

Hắn chuyển động con mắt, nhìn đám người vây quanh đánh giá: Hoàng Lão Thực, Phùng thị, Hoàng Tiểu Bảo, còn có Đỗ Quyên và Hoàng Ly, chỉ là không thấy cháu trai Hoàng Nguyên.

Trong lòng hắn đau xót, một giọt lệ từ khoé mắt đục ngầu chảy dài.

“Nguyên... Nguyên... Nguyên Nhi đâu?”

Hoàng Lão Thực thấy ông đã tỉnh, hết sức cao hứng, cũng không biết nặng nhẹ, nhin không được oán giận nói trước: “Cha nha! Người tỉnh rồi. Người nói đi, sao người hồ đồ như thế? Kim Quý tố cáo con trai và cháu trai người đó, người cho là trò đùa hả? Người nói như vậy, ta và Nguyên Nhi phải đi lao động nơi xa mấy vạn dặm. Vài năm qua đi còn mạng trở lại sao? ...”

Đây là lời Hoàng Nguyên, Đỗ Quyên lập đi lập lại nhắc nhở hắn, giờ hắn dùng để trách lão cha.

Nghe xong lời này, trước mắt Hoàng lão cha bỗng tối đen.

Những lời này Nhậm Tam Hòa sớm nói với ông vô số lần. Tuy ông không coi là trò đùa, cũng không coi ra gì, ai ngờ lại là sự thật.

Đỗ Quyên thấy thân mình gia gia run run, vội cảm cha đang cầu nhau, nhẹ giọng nói: “Đệ đệ đang thương lượng với người ta. Gia gia, người đừng lo lắng. Việc này còn có thể bàn lại...”

Nàng không tiện trách ông. Ông là một nông thôn lão hán, có thể trông cậy vào hẳn có bao nhiêu kiến thức đây? Nếu có kiến thức, năm xưa đã không cùng con dâu cả cả não loạn một trận lại một trận, thuận tụy hại người không lợi mình.

Chuyện về sau còn phải dựa vào ông, bởi vậy Đỗ Quyên kiên nhẫn chuẩn bị ngôn ngữ khuyên giải an ủi ông, cẩn thận phân tích tình thế cho ông nghe, đặc biệt cường điệu cục diện Diêu Kim Quý và Hoàng Nguyên hôm nay là người chết ta sống, tuyệt không có khả năng cứu vãn.

Hoàng lão cha lắng lắng nghe.

Lại nói Hoàng Nguyên, đưa gia gia về khách sạn xong, hẳn không ở lại nhìn.

Vội vàng giao phó cho Đỗ Quyên xong, hẳn liền đi tới phòng Lâm Xuân. Vừa định gõ cửa, cửa từ bên trong mở ra, Lâm Xuân tự mình đi ra, hỏi: “Ai tới, sao lớn tiếng như vậy?”

Hoàng Nguyên hỏi ngược lại: “Người làm xong chưa?”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Làm xong.”

Hoàng Nguyên nói: “Đề ta xem.”

Đi lướt qua hẳn, lập tức đi vào trong phòng.

Lâm Xuân thấy vẻ mặt hẳn trầm ngâm, nghi ngờ xoay người vào phòng theo.

“Là gia gia ta tới.”

Hoàng Nguyên tới bên cạnh bàn ngồi xuống, không chờ hẳn hỏi, chủ động giải thích.

“Hoàng gia gia tới? Ra chuyện gì?”

Lâm Xuân không thể tin được, Hoàng lão cha lớn tuổi rồi, nếu không có chuyện trọng đại, hẳn không có khả năng rời núi, cũng không đủ sức ra được. Hẳn khẳng định là bị người vác ra, nói không chừng chính là sự phớ công. Nói như vậy là có đại sự xảy ra!

Hoàng Nguyên định giải thích, Phùng Trường Thuận chạy đến phía trước cửa sổ đối với bên trong hô: “Nguyên Nhi, đằng trước có một nha đầu tìm người, nói có chuyện khẩn yếu.”

Hoàng Nguyên vội đứng lên, hỏi: “Không nói là ai sao?”

Phùng Trường Thuận lắc đầu nói: “Nàng muốn gặp người mới bằng lòng nói.”

Hoàng Nguyên liền quay đầu nói với Lâm Xuân: “Đã xảy ra chuyện, sợ người phân tâm nên không có nói với người. Nguyên do trong đó người hỏi ông ngoài trước đi. Ta đi ra ngoài trước, quay đầu có lời nói với người.”

Lâm Xuân mím môi gật gật đầu.

Hoàng Nguyên vội vàng đi ra ngoài.

Đi tới cửa tiểu viện Hoàng gia bao, thấy một đại nha hoàn đứng trước vòm cửa tròn, là nha đầu bên người Trần Thanh Đại, Vân Phương.

Vân Phương nhìn thấy hẳn, mừng vô cùng tiến lên kêu: “Biểu thiếu gia!”

Trước đây nàng quen kêu Hoàng Nguyên như thế, nhất thời không đổi miệng được.

Hoàng Nguyên đứng lại, hờ hững nhìn nàng hỏi: “Chuyện gì?”

Vân Phương thấy hẳn vẻ mặt hết sức lạnh lẽo, rất thương tâm. Nàng vẫn hầu hạ tiểu thư, tiểu thư với đối biểu thiếu gia một lòng một dạ, sau này hai người lại định thân, trong lòng nàng cũng vui vẻ, cho rằng tương lai mình sớm hay muộn gì cũng sẽ là người của biểu thiếu gia, cho nên đối với hẳn đặc biệt hơn. Ai ngờ đang tốt lành chợt phát sinh biến cố, Trần Thanh Đại dĩ nhiên thống khổ, trong lòng nàng cũng không dễ chịu.

“Cô nương muốn mời biểu thiếu gia đi đảo Giang Tâm gặp nhau. Nàng muốn giáp mặt hỏi biểu thiếu gia một câu. Hỏi rõ sẽ tuyệt không làm phiền biểu thiếu gia nữa.”

Vân Phương nói xong, cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên quả quyết nói: “Không cần! Tại hạ không còn liên quan đến Trần cô nương, nếu gặp riêng rẽ, đến lúc đó lại kéo không rõ. Không nói đến ai khác, Trần phu nhân sẽ không bỏ qua tại hạ. Hơn nữa cũng không có gì để nói.”

Vân Phương vội la lên: “Biểu thiếu gia yên tâm, chúng ta lặng lẽ đi, không ai biết.”

Hoàng Nguyên kiên quyết nói: “Đừng nói nữa! Người đi đi. Sau này không cần trở lại tìm ta.”

Nặng nề thở dài, vẻ mặt hẳn phức tạp nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không giải thích gì, xoay người lại đi vào.

Vân Phương nhìn bóng dáng cao ngất của hẳn, nhất thời hai hàng lệ chảy xuống.

Hoàng Nguyên đi một đoạn mới xoay người nhìn lại, Vân Phương đã không còn ở cửa, mới hơi nheo mắt, mím chặt môi, xoay người lẩn nữa mà đi.

Hẳn như cũ đến tìm Lâm Xuân.

Lúc này, Lâm Xuân đã từ Phòng Trường Thuận biết chuyện, đang ở trong phòng tĩnh tọa, không biết nghĩ cái gì.

Hoàng Nguyên đi vào, mang cái ghế tròn ngồi trước mặt hắn, theo dõi hắn không nói.

Lâm Xuân cũng nhìn lại hắn, mày ản nộ khí, chất vấn: “Người cũng không có cách nào khác sao? Đây chính là gia gia người. Gia gia người giúp người ngoài đối phó nhi tử và cháu trai, đây không phải là nực cười sao!”

Hoàng Nguyên buông mi nói: “Ta cũng không biết hắn nghĩ như thế nào. Chẳng phải lúc đó là lần thứ nhất ta gặp hắn sao! Tính nết của hắn, người hắn là hiểu rõ hơn ta. Bằng không, năm xưa Đỗ Quyên năm ấy sẽ không nói ra lời không nhận hắn.”

Lâm Xuân nói: “Cũng may là hắn không hoàn toàn hồ đồ, cuối cùng lật lọng. Lần sau...”

Hoàng Nguyên chột ngược mắt, ánh mắt sắc bén theo dõi hắn nói: “Người như Diêu Kim Quý, tuyệt không thể cho hắn cơ hội trở mình “. đồng thời ở trong lòng thầm nói: “Ngay cả cơ hội sống cũng không thể cho”, “Hắn đắc chí liền cần rở! Mấy ngày nay Triệu Ngự sử không ở phủ thành, đi phía xuống các huyện tuần tra. Ngày mai là sinh thân Tả tuần phủ, hắn sẽ đến. Ta vẫn đợi người đi ra, muốn nhờ người làm một chuyện: người đi gặp hắn thì như vậy...”

Lâm Xuân chăm chú nghe, gật đầu không ngừng.

Sau khi Hoàng Nguyên từ trong phòng Lâm Xuân ra ngoài, trở về phòng viết một phong thư, đi Nguyên Mộng Trai giao cho Lý Khánh là tên sai vặt hắn mua về.

“Nghiêm chủ bộ kia còn chưa có động tĩnh?”

“Có. Gia đình kia đã tới. Nghiêm chủ bộ không tới, em vợ hắn đi theo, bắt quá không dám ra mặt, chỉ là vụng trộm giúp ra chút bạc, cho bọn họ ở khách sạn dùng.”

“Tới là tốt, việc này người không cần phải để ý đến, người đi một chuyến huyện Sơn Dương, giúp ta đem phong thư này đưa cho bà vú của tứ đường tỷ, nhờ nàng chuyển giao cho tứ đường tỷ.”

Lý Khánh gật đầu, nhận thư bước đi.

Sau đó, Hoàng Nguyên ra trên đường kêu một chiếc xe ngựa, một mạch đi tới phụ cận đảo Giang Tâm mới xuống xe.

Đảo Giang Tâm do một nhánh sông chảy xuôi quẹo vào phía nam hình thành một đảo ba mặt là nước. Có người trên đảo xây sửa đình hiên hòn giả sơn, kê bên bờ sông là hàng thủy trúc liên miên. Mỗi mùa xuân hạ, cây cỏ

trên đảo xanh tươi, chim bay lượn, phồn hoa như gấm, hấp dẫn rất nhiều người đến ngắm cảnh.

Lúc Hoàng Nguyên mới tới phủ thành thường cùng Trần Thanh Đại tới nơi này chơi.

Sau này, hấn vào thư viện ở nên ít đến đây. Muốn đến, cũng là đi chung với bạn cùng trường đến. Về phần Trần Thanh Đại, mỗi lần tìm, hấn đều từ chối với một đồng cỏ, cực chẳng đã không từ chối được mới cùng nàng đến một lần.

Lúc này là sau giờ Ngọ, hấn xuyên qua những rặng liễu, vòng qua những khóm hoa và cây cảnh phồn thịnh, đi đến nơi vắng vẻ phía đông.

Dần dần người ít đi, tạp âm cũng không có, trước mắt xuất hiện một mảnh rừng trúc, râm mát, xanh biếc, hơi nước trong gió thoang thoảng hương trúc, lá trúc dào dạt, nội tâm nhất thời thanh tĩnh.

Đi qua một họn giả sơn, hấn liền nhìn thấy Trần Thanh Đại ngồi trước bàn đá, khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay nâng cái cầm tinh xảo buông mi xuất thần. Bộ quần áo mỏng màu hồng phấn bọc lấy thân hình mảnh mai, càng lộ vẻ gầy yếu; Trên tóc cài một cây châu bạch ngọc, cài thêm hai đóa nguyệt quế hồng nhạt, cả người trang điểm thêm sắc màu ấm cho rừng trúc xanh biếc lạnh lẽo.

Vân Phương đứng sau lưng nàng cách hơn ba thước.

Chương 234

Hồng Uyên Cò Trắng, Nơi Nào Không Song Phi

Nghe tiếng động, Thanh Đại và Vân Phương đồng thời ngẩng đầu, đồng loạt mừng rỡ.

Trần Thanh Đại bỗng nhiên đứng lên kêu: “Biểu ca!”

Hoàng Nguyên mặc áo cổ tròn áo màu lam, đứng yên, thanh nhã như trúc.

Hắn quan sát Trần Thanh Đại một lúc, mới chậm rãi đi qua, cau mày nói: “Không phải nói người đừng đến, sao vẫn phải tới?” Vừa nói vừa ngồi xuống ghé đá đối diện nàng.

Vân Phương vội vàng lui ra, đi đến bên ngoài núi đá chờ đợi.

Nơi này, Trần Thanh Đại vừa nhìn thấy Hoàng Nguyên đã sớm nức nở khóc. Chính là:

Đừng đến rộng cõi lữ Kim Y, phần tụy yên tiêu giảm ngọc cơ, lệ chút chỉ trừ sam tỵ biết. Phán giai kì, một nửa nhi tài cán một nửa nhi thấp.*

* Đại khái là người đừng đến để cởi bỏ áo vàng, không son phấn để ngọc nhan tiêu tụy, lệ rơi chỉ có khăn tay biết. Chờ mong mãi, thân chỉ còn một nửa.

Hoàng Nguyên thấy thiếu nữ đường hoàng bốc đồng của ngày xưa, hình dung gầy yếu, đa sầu đa cảm, thu buồn xuân thương, trong lòng có chút mềm lại. Nhưng nhớ tới tình hình đường thâm buổi sáng, nhớ tới Dương Ngọc Vinh và Trần phu nhân vu tội hắn, chột cứng rắn lên.

Hắn lảng tránh vờ đánh giá bốn phía, phong cảnh vẫn như xưa, nhin không được thổn thức: nói tới, nơi này có không ít hồi ức tuổi thơ của bọn họ.

Khi đó, nàng chỉ thích chạy khắp vùng hoa cỏ phồn thịnh, hái hoa bắt bướm, chơi đùa không nghỉ. Hắn lại ghét bỏ người đông ồn ào, tìm tới nơi này, nói trúc có nhiều điểm tốt, thích tựa vào trúc đọc sách. Nàng liền thuận theo hắn.

Đến nhiều lần, hai người đều yêu nơi râm mát thanh tịnh này.

Sau này, nàng cố ý cho người tới đây làm bàn ghé đá, tạo phương tiện nghỉ tạm.

Nhưng là, dù ra tiền cũng không thể đem bàn ghé đá làm của riêng. Người khác thấy nơi này có bàn ghé đá, cũng tới nhiều hơn. Bọn họ đành phải thừa

dịp giữa trưa lúc ít người mới đến, mang theo một ít thức ăn, ở hết một buổi chiều.

Hắn trước nay không thích ngồi không, không phải đọc sách thì là vẽ tranh.

Nàng là người mẫu có sẵn, hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc vui đùa truy đuổi, tư thái khác nhau, 4 mùa bất đồng. Vì để cho hắn vẽ ra hình tượng tốt nhất, nàng thay đổi biện pháp thay đổi trang phục. Bởi lá trúc xanh là gam màu lạnh, nàng thường xuyên màu phấn nhạt, tím nhạt, vàng nhạt, tăng thêm chút điểm sáng cho rừng trúc.

Sau khi lớn lên, Hoàng Nguyên ít đến. Thanh Đại vẫn thường đến.

Mỗi lần tới, nàng đều hy vọng hắn sẽ đột nhiên xuất hiện, cho nàng một kinh hỉ.

Quả nhiên, hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện. Hắn đã nói là không đến nhưng vẫn đến, có thể thấy được hắn vẫn vương vấn bạn nàng.

Nàng nức nở nói: “Ta chỉ muốn hỏi biểu ca một câu: nếu ta chịu vì người phụng dưỡng song thân, người có thể tiếp nhận ta, mang ta về nhà hay không? Hôm kia người giận ta, trách ta chưa hoà nhã với cha mẹ người đúng hay không?”

Hoàng Nguyên nhìn nàng, nửa ngày không lời gì để nói.

Người biểu muội này, cơn áo không lo, trước nay không hề nghĩ đến cuộc sống, đến bây giờ mới nghĩ đến điểm này, cũng thật là mệt nàng!

Sao nàng có thể nghĩ đến điểm này?

Chẳng lẽ hôm đó tại Nguyên Mộng Trai nghe Tả cô nương nói một hồi rồi tỉnh ngộ ?

Mặc kệ nghĩ như thế nào tới đây, đều không trọng yếu.

Hắn dò xét, yên lặng nhìn vào đáy mắt nàng, khẽ giọng gằn từng chữ: “Ta đến vì muốn nói cho người biết một sự kiện, cho người hết hy vọng, đừng cố chấp với ta nữa: mặc kệ người làm như thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không tiếp thu người ——”. Câu nói này là lời thật lòng, lại không phải là lý do chân chính —— “Bởi vì Hoàng gia và Trần gia, vĩnh viễn không có khả năng kết thân!”

Trần Thanh Đại chấn kinh dựa bàn trưng lớn mắt: “Vì sao?”

Hoàng Nguyên buồn bã cười, nói: “Ta cũng muốn biết, nhưng không có người nói cho ta biết.”

Trần Thanh Đại khóc nói: “Biểu ca, lúc trước dượng cũng không có cách nào. Nương ta...”

Hoàng Nguyên cũng không để ý tới nàng, chỉ khẽ giọng mở miệng nói.

Thấy hắn nói chuyện, Trần Thanh Đại lập tức ngưng khóc, nín thở yên lặng nghe.

“Không phải là bởi vì chuyện kia. Cũng không phải là bởi vì từ hôn.”

“Đó là bởi vì cái gì?”

“Dương đại gia năm xưa cứu ta, đã nhìn thấy nương ta, nhưng vẫn ôm ta đi, hại mẫu tử ta chia lìa mười mấy năm.”

Trần Thanh Đại cả kinh kêu lên: “Sẽ không ! Biểu ca, ngươi nghe ai nói?”

Hoàng Nguyên khẽ cười nói: “Có thật hay không, sao ngươi không đi hỏi? Ngươi thông minh như vậy, việc này sẽ không làm khó được ngươi, chắc chắn có biện pháp hỏi ra chân tướng.”

Mỗi khi hắn muốn dẫn dụ nàng làm chuyện gì, luôn khen nàng thông minh trước.

Trần Thanh Đại thấy hắn cười như vậy, đã tin tưởng hơn phân nửa, chưa tra đã kinh hãi, hỏi: “Ngươi cũng bởi vì cái này mới hận chúng ta? Cho dù là do Dương dựng làm, ta...”

Hoàng Nguyên lại lắc đầu, thản nhiên nói: “Cũng không phải bởi vì cái này. Hắn tốt xấu gì đã cứu mạng ta, dù ta chướng mắt hắn, cũng không thể ghi hận hắn, việc này hai bên triệt tiêu.”

Trần Thanh Đại nghi ngờ hỏi: “Vậy rốt cuộc là vì sao?”

Hoàng Nguyên bỗng nhiên trầm mặt nói: “Là dựng tốt của ngươi, còn có mẹ ruột ngươi, một lòng tính kế, ta có cách nào. Trước hại mẹ con ta cốt nhục chia lìa, tự cho mình là ân nhân. Rồi sợ ta liên lụy, cùng ta đoạn tuyệt quan hệ, ngược lại trách ta vô tình vô nghĩa. Hoàng gia ta còn bồi thường 3000 lượng bạc nữa. Nói cái gì con nuôi, ta còn không bằng nô tài Dương gia. Nô tài làm tốt, còn có cơ hội dùng mấy chục lượng bạc chuộc thân. Không tính trước kia ta đưa về nhà hơn tám ngàn lượng bạc, Hoàng gia dùng ba ngàn lượng bạc vì ta chuộc thân, cuối cùng ta vẫn mang danh vong ân phụ nghĩa, ngươi nói có phải ta không bằng nô tài hay không?”

Trần Thanh Đại á khẩu không trả lời được.

“Ba ngàn lượng đó! Ta chưa từng dùng ba ngàn lượng Dương gia. Ở phủ thành, Dương gia ít cho ta tiền, mẹ ngươi lại như vậy, ta cũng không thể xin nàng, cho nên ta chỉ có thể tự mình học kiếm tiền. Ngươi chỉ ta bản lĩnh kiếm tiền ở đâu đi?”

Trần Thanh Đại nhịn không được khóc.

Nàng thật không biết việc này!

“Ba ngàn lượng đối với Trần gia, Dương gia mà nói, không là cái gì, nhưng đối với Hoàng gia mà nói, gần như là táng gia bại sản. Ngươi có biết

tỷ tỷ ta các nàng làm thế nào kiếm bạc không? Các nàng lên đỉnh núi cao nhất hái trà, sau đó từng chút sao ra, lại nhờ người bán.”

“Điều này cũng thôi, ân cứu mạng đừng tuyền tướng báo. Nhưng là, ta tri ân kết quả nhận lại kẻ thù, đi khắp nơi nói ta vong ân phụ nghĩa không tính, còn lên nha môn vu hãm ta. Dương gia biểu tỷ phụ của ngươi, biểu ca của ta, bây giờ hợp với dựng ngươi và nương ngươi, chẳng những muốn ép tỷ tỷ ta làm thiếp, còn muốn ta chết nữa! Ngươi còn muốn gả cho ta?”

Lời Hoàng Nguyên nói như một thanh kiếm sắc đâm vào tim Trần Thanh Đại.

Nàng nhìn hấn, chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này. Ngày đó nhảy sông, cũng chỉ làm mang một mối hận tình, cảm thấy hấn vô tình bỏ rơi mình, ai ngờ lại là như vậy.

Hoàng Nguyên đứng lên, hai tay chống trên bàn đá nhìn xuống nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng đi tìm ta. Đời này kiếp này, vĩnh viễn chúng ta không có khả năng ở chung! Tốt xấu gì cũng từng là huynh muội, sắp chia tay ta có lời muốn tặng ngươi.”

Trần Thanh Đại cố gắng nuốt lệ nhìn hấn, sợ không chuyên tâm, hấn sẽ bỏ đi.

“Hôm đó tại Nguyên Mộng Trai, ta vô tình tổn thương ngươi. Nương ta sinh ta ở trên núi, lại làm mất, nóng ruột nóng gan mười mấy năm, phận làm con, dĩ nhiên tận lực phụng dưỡng. Ngươi từ nhỏ cảm y ngọc thực, không biết dân chúng sinh hoạt gian nan, mẹ ngươi lại nuông chiều ngươi, tuy ta dạy ngươi thi thư tranh chữ, lại không để mắt đến chuyện chỉ bảo đức hạnh, nên ngày đó ngươi làm ra chuyện tổn hại nhân luân, bị người nhạo báng.” Hấn hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn chằm chằm thiếu nữ, “Hôm nay, ta liền nói cho ngươi biết: một người, vô luận hấn có bao nhiêu tài hoa, nếu phẩm hạnh thấp kém, bất hiếu bất nghĩa, cuối cùng cũng là hạ lưu, bị người khinh bỉ. Ngươi trăm ngàn lần phải nhớ kỹ!”

Trần Thanh Đại vô lực gật đầu, nước mắt rớt cuộc lặn dài xuống má.

Hoàng Nguyên cảm thấy mềm nhũn, thả mềm thanh âm nói: “Ngươi cũng không nhỏ, không thể làm việc tùy hứng giống như trước nữa. Cũng không cần học mẹ ngươi, động một cái thích tính kẻ người khác. Người thông minh trong thiên hạ còn rất nhiều. Tính kế nhiều sẽ có một ngày nhận lại ác quả. Cạn lời như thế, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, không quay đầu lại, bước đi.

Trần Thanh Đại không gọi hấn lại, mà là sững sờ nhìn bóng lưng hấn biến mất sau hòn giả sơn. Rừng trúc kể bên trong nháy mắt yên lặng lại, tâm nàng cũng tĩnh mịch.

Xuyên qua rừng trúc, nàng nhìn thấy những loài chim sống trên nước bên bờ sông.

Hồng uyên cò trắng, nơi nào không song phi! (= uyên ương hay cò trắng, ở đâu mà không có đôi)

Chỉ có nàng cô đơn chiếc bóng.

Chuyên đi này, tương lai ai dạy nàng thi thư tranh chữ?

Ai giống như hôm nay, dạy nàng làm người làm việc?

Ai sẽ bắt cháp mà cười nàng?

Cũng không biết ngồi trơ bao lâu, Vân Phương cũng không tới gọi nàng.

Thấy mặt trời ngã về tây, nàng mới đi tới, nhỏ giọng kêu: “Cô nương! Ta trở về đi.”

Nước mắt trên mặt Trần Thanh Đại đã khô tạo thành những vệt dài, đờ đẫn nói: “Trở về đi.” Nói xong đứng lên.

Xoay người, thần trí trở về, khôi phục kiêu ngạo và quật cường.

“Nhất định phải điều tra rõ có phải năm xưa dựng có cố ý ôm đi biểu ca hay không.” Nàng vừa đi vừa nghĩ, “Việc này phải tìm người bên cạnh dựng hỏi, biết rõ nhất chính là Dương quản gia. Nếu không nữa thì tìm người bên cạnh đi hỏi, nhưng không bằng hỏi Dương quản gia. Hỏi Dương quản gia thì phải tìm Tiểu Lục. Cũng phải hỏi nương, vì sao giúp Diêu Kim Quý đổi pho biểu ca.”

Nàng một đường suy nghĩ biện pháp, trở về Trần trạch.

Suy nghĩ đủ loại thủ đoạn, cuối cùng không dùng được, cuối cùng nàng không cần tốn sức lại biết chân tướng: Lúc nàng đi tìm nương, thấy Hồ ma ma ngồi ngủ gà ngủ gật trên tháp ở gian ngoài. Không kinh động bà, nàng trực tiếp đi vào. Chuyên đi này, nàng nghe được điều mình muốn biết.

“Tiểu súc sinh kia lần này không trở mình được, ép buộc thêm cũng vô dụng.”

“Ngươi hả giận rồi. Dù sao hấn từng là con nuôi của ngươi, ngươi cứ hận hấn như vậy sao? Hấn kiếm cho ngươi không ít bạc đâu. Không thể so với ta, hấn dám ghét bỏ Thanh Đại.”

“Cái gì con nuôi, bắt quá là cái hạ lưu đã loại! Ta cứu mạng hấn, còn dám cùng ta bày mặt mũi. Hừ!”

“Yêu, ngươi cứu mạng hấn? Sao ta nghe nói ngươi rõ ràng nhìn thấy phụ nhân kia hôn mê ở một bên, còn ôm con người ta đi?”

“Ngươi nghe ai nói? Quản ai nói, vậy thì thế nào? Ta từ miệng sói cứu hấn, hấn chính là nô tài của ta, đời này nên nghe ta sai sử. Vì sao ta phải trả con cho nàng?”

“Nói rất đúng, nói rất đúng! Thật không hổ là Dương đại gia! Ái đồ ——
“

Người nói chuyện chính là Dương Ngọc Vinh và Trần phu nhân.

Thanh Đại nghe được nổi giận, lập tức muốn đi vào chất vấn.

Ai ngờ đẩy cửa lại đẩy không ra, cửa khoá từ bên trong.

Nàng nghi ngờ, lại nghe thấy tiếng cười nói của 2 người bên trong không bình thường, ý tứ trên đầu hết sức rõ ràng, thập phần khinh cuồng không chịu nổi, nàng càng hoài nghi.

Nàng nhẹ bước đến bên cửa sổ, đục lỗ giấy cửa sổ, nhìn vào.

Nương nàng không một mảnh vải trên thân đang cười trên người dương nàng ...

Đầu óc lãng mạn đầy tài tử giai nhân, tình theo thơ hoạ của Trần Thanh Đại như bị trời đánh, xấu hổ và giận dữ xoay người bỏ chạy.

Chạy ngang qua gian ngoài, Hồ ma ma bị tiếng bước chân bùng tỉnh, thấy cô nương vội vàng chạy tới, cả kinh hồn phi phách tán, vỗ tay một cái, lải nhải nhắc: “Tổ tông Bồ Tát, không phát hiện ra! Cô nương cái gì cũng không phát hiện!”

Lải nhải nhắc đi nhắc lại mấy lần, tâm mới định xuống.

Nàng ngẫm lại cũng không sợ, dù cô nương biết chuyện phu nhân thì có thể thế nào? Đây chính là mẹ ruột nàng, nàng còn có thể nói cho người ngoài sao? Vì thế làm bộ như cái gì cũng không biết, như thể Trần Thanh Đại chưa từng tới.

Trần Thanh Đại một đường chạy vội, Vân Phương ở phía sau liên tục kêu “Cô nương” cũng không ngừng. Đợi trở lại phòng của mình, ngồi trên mép giường, cả người còn run rẩy. Rồi cầm cự không nổi, ngã xuống giường, dùng tấm khăn che mặt nức nở.

“Các người không cho ta dễ chịu, ta cũng không cho các người thoải mái!”

Nhớ tới Hoàng Nguyên kiên quyết rời đi, nàng khóc ruột gan đứt từng khúc, đau đớn phát lời thề.

Nói Hoàng Nguyên, trở lại khách sạn Phúc Tường, gặp Diêu Kim Quý và Hoàng Chiêu Đệ ở trước cửa, nói là muốn cầu kiến Hoàng lão cha, Phùng Trường Thuận và Hoàng Tiểu Bảo đều cản lại, nói lão cha không gặp bọn họ.

Hắn liền đi qua cười hỏi: “Sao hôm nay không quỳ?”

Hoàng Chiêu Đệ nghe xong sợ tới mức trốn phía sau Diêu Kim Quý.

Diêu Kim Quý cười lạnh nói: “Biểu đệ, nương ta muốn gặp ông ngoại, các người dám cản?”

Chương 235

Thói Quen Năm Tay

Hoàng Nguyên nói: “Sao không cho gặp. Nhưng đại cô và người ngộ nghịch, gia gia tức giận ngay trên công đường mắng người súc sinh, còn té xỉu. Người vừa tới là có lời muốn nói với gia gia, chẳng lẽ không nên quỳ xuống nhận sai trước? Hay là người căn bản lừa gia gia, lừa gạt hẳn già cả?”

Diêu Kim Quý cả giận nói: “Rõ ràng là hành động của người làm ông ngoại té xỉu.”

Hắn mới không ngốc đến nhận sai đâu.

Hoàng Nguyên không nói hai lời, xoay người đi vào.

Một lát sau tự mình cũng Hoàng lão cha đi ra.

Hoàng lão cha cũng không nghe Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý khóc kể an ủi, cũng không thèm nhìn bọn hắn mang quà đến, chỉ quát: “Quỳ xuống!”

Diêu Kim Quý vội vàng nói: “Ông ngoại...”

Hoàng lão cha cất cao giọng nói: “Quỳ xuống! Nha đầu chết tiệt kia dám không quỳ xuống?”

Hoàng Chiêu Đệ thấy cha tức giận, đầu gối mềm nhũn, liền quỳ xuống bên đường.

Hoàng lão cha liền đưa ánh mắt chuyển hướng Diêu Kim Quý, “Tiểu súc sinh còn không quỳ?”

Một hồi công phu, rất nhiều người sớm vây quanh cửa khách sạn Phúc Tường. Trước mắt bao người, Diêu Kim Quý đành phải quỳ xuống trước ông ngoại, bằng không chẳng lẽ trước mặt mọi người thừa nhận lúc trước mình lừa lão nhân gia.

Hoàng lão cha thấy thế mới vừa lòng, lại ra lệnh Hoàng Nguyên cũng mình đi vào.

Sau khi trở vào, Hoàng Nguyên đặt gia gia lên giường, trịnh trọng đối với hắn nói: “Tôn nhi biết gia gia muốn hỏi cái gì, ta cũng không có gì để nói, điều nên nói tiểu dưỡng và Tiểu Bảo ca ca đều nói. Gia gia là trưởng bối, muốn làm sao thì làm vậy đi, ta sẽ không trách gia gia. Về phần vụ án này, nên thế nào thì thế đó. Nếu thua, ta sẽ thay cha nhận tội, một mình ta đi lưu đày. Hoàng gia coi như không nhận người cháu này, cứ sống như trước đây.”

Một mặt nói khẽ nói với Đỗ Quyên: “Hầu hạ gia gia cho tốt, ta đi làm công việc.”

Nói xong không đợi nàng trả lời, đi ra cửa phòng.

Đỗ Quyên thở dài, tiến lên đỡ lão gia tử nằm xuống.

Hoàng lão cha kéo tay nàng lại, nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Vì sao người không chịu gả cho Kim Quý? Hấn đã làm quan, người gả cho hấn có cái gì không tốt? Người gả cho hấn, hấn sẽ không trách Nguyên Nhi và cha người ...”

Đỗ Quyên chua chát: đúng a, hết thấy đều là nàng sai!

Là nàng phiến hà Hoàng gia!

Nhưng với tính tình của nàng, tuyệt sẽ không làm như vậy.

Nàng sẽ không đem lỗi của ác nhân quơ hết vào mình đâu.

Nếu tính như vậy, chẳng lẽ nàng phải trách Hoàng gia nuôi Hoàng Chiêu Đệ, dạy dỗ Diêu Kim Quý như vậy, hại nàng không xui xẻo?

Nàng cũng không phản ứng kịch liệt như khi còn nhỏ, mà là dùng giọng điệu nhàn nhạt giống như Hoàng Nguyên, nói: “Không sợ gia gia giận, Diêu Kim Quý thân là người đọc sách, năm ấy lại ngủ trên giường tử muội chúng ta, ta đã biết hấn không phải thứ tốt gì. Quả nhiên, hấn làm quan càng không phải là người: rõ ràng đã định thân, còn cường chiếm biểu muội làm thiếp, còn vì việc này đem đại cậ và biểu đệ cáo thượng công đường. Nếu gia gia cảm thấy hấn đúng, cảm thấy hấn tốt, ta cũng không trách. Đợi lên công đường lần nữa, gia gia tự mình nói ra suy nghĩ của mình đi. Ta vẫn là câu nói kia: gia gia coi như không có đứa cháu gái này, coi như năm 2 tuổi ta đã chết, nếu không nữa thì năm tuổi chết đi.”

Như không có chuyện gì xảy ra, nàng nói xong, đỡ lão nhân nhẹ nhàng nằm xuống, buông màn đi ra ngoài.

Trong màn, Hoàng lão cha tức giận nghĩ, đây rốt cuộc làm sao, mỗi một người đều buộc hấn, một đứa nói coi như không nhận về người cháu này, một đứa nói coi như không nuôi cháu gái này...

Kim Quý thật sự không tốt?

Không tốt có thể thi đậu Tiến sĩ sao?

Hấn làm sai rồi sao?

Đỗ Quyên ra khỏi phòng Hoàng lão cha, gặp Hoàng Ly, liền phân phó nàng ở lại đây trong nom gia gia, đề ý hấn muốn ăn uống gì, sau đó nàng đi tới phòng Hoàng Nguyên.

Đi tới cửa, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện:

“... Nếu là chúng ta đáp ứng mỗi hôn sự này, có phải sẽ vô sự hay không?”

“Nương, sao người có thể nói như vậy?”

“Nương... Nương cũng không có biện pháp. Nếu người và cha người đều bị lưu đày, ta làm sao đây? Nương không có người sẽ không sống nổi.”

“Trước đây nương không có ta, không phải đều sống tốt sao? Nương nói lời này, để Đỗ Quyên nghe được sẽ rất thương tâm!”

“Nương không có cách nào nha! Vì mỗi hôn sự này, náo loạn một trận lại một trận. Lúc trước vẫn chỉ ở trong thôn nháo, nương có thể che chở thì che chở. Nay nháo đến nha môn, nương chỉ là một phụ nữ không kiến thức, muốn che cũng không che được. Nếu người và cha người đều bị lưu đày, chúng ta sẽ sụp đổ!”

Phùng Thị nói xong thất thanh khóc rống.

Đỗ Quyên nghe xong ngây người.

Trong nháy mắt, trong lòng nàng đầy nỗi bi thương, tiếp đến liền tự giễu cười: có gì mà thương tâm? Phùng Thị đối với nàng rất tốt. Chính như chính nàng nói, nếu nàng có thể che chở, nàng sẽ làm. Để nàng vì một đứa bé nhạt được mà mất đi chồng và con trai, yêu cầu này quá hà khắc rồi.

Ở thời điểm này, đừng nói là nhạt được, dù là con gái ruột cũng kém con trai, không có đạo lý vì con gái mà liên lụy con trai.

Nàng hít sâu một hơi, âm thầm quyết định, làm tính toán vạn nhất.

Đúng lúc này, một bàn tay thò ra cầm lấy tay phải của nàng, kèm theo hơi thở ấm áp tới gần, cao lớn ấm áp.

Nàng không cần quay đầu, cũng biết là Lâm Xuân tới.

Lâm Xuân ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Người đừng sợ, không có việc gì.”

Đỗ Quyên khẽ gật đầu, lại nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên trong phòng, nàng rất muốn biết Hoàng Nguyên nói như thế nào.

Trong phòng, Hoàng Nguyên cố nén cảm giác khác thường, một mặt an ủi Phùng thị, một mặt nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Nương, có phải là có chuyện gì gạt chúng ta hay không?”

Chỉ có không phải ruột thịt, mới có thể bỏ được.

Tựa như Dương gia đối với hắn vậy.

Phùng Thị kinh hoàng nói: “Không có! Nương chỉ là sốt ruột. Nương có thể không nóng nảy sao!”

Hoàng Nguyên càng thêm hoài nghi nhưng không biết hỏi tới thế nào, không biết bắt đầu ra sao.

Cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn, nói: “Nương nói lời này cũng vô dụng, dù chúng ta đáp ứng việc hôn nhân, Diêu Kim Quý cũng sẽ không buông tha ta và cha hắn sợ tương lai ta trả thù hắn. Nương, người cũng đừng hồ đồ như gia gia. Ta nói cho người biết, Diêu Kim Quý chính là lang sói. Nếu hắn tốt, năm xưa bị tử tử mắng một trận mà đậu Tiên sĩ, có thể định thân còn làm ra chuyện lừa hôn này sao? Có thể bởi vì chúng ta không đáp ứng việc hôn nhân nên chạy đi nha môn cáo cha sao? Đó chính là tiểu nhân! Nương yên tâm, nhi tử sẽ không tha cho hắn !”

Phùng Thị nghe như vậy, trong tuyệt vọng nảy sinh ác độc, nói: “Nếu thật người và cha người bị lưu đày, nửa đời sau của lão nương sẽ dây dưa hắn, không cho hắn yên!”

Hoàng Nguyên cười nói: “Không cần nương bận tâm, không phải còn có con sao! Nương cho rằng sẽ hắn thắng? Hừ, ai thua ai thắng còn chưa nhất định đâu!”

Phùng Thị thấy nhi tử không lớn, lại trầm ổn kiên định như vậy, trong lòng kiên định rất nhiều.

Hai mẹ con lại nói vài câu, Phùng Thị đi ra.

“Đỗ Quyên!” Nàng vừa ra tới đã nhìn thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân đứng ở bên ngoài, cả kinh lùi lại một bước, thiếu chút nữa bị vấp cửa té, “Đỗ Quyên. Nương... Nương không phải cố ý nói. Nương chỉ là...”

Đỗ Quyên cười nói: “Nương đừng nói như vậy. Mấy năm nay ta gây không ít phiền toái cho Hoàng gia. Nương đối với ta tốt, ta đều nhớ. Lần này nháo lớn chút, đừng nói nương, trong lòng ta cũng bất an.”

Phùng Thị nghe xong lời của nàng, kinh hoảng nghi ngờ bất định: nghe khẩu khí của nàng sao giống như biết mình không phải là người Hoàng gia vậy chứ?

Hoàng Nguyên nghe thanh âm Đỗ Quyên, bước nhanh đi ra nói: “Nương lo lắng quá nên nói sảng thôi. Ta đã khuyên nàng. Vào đi, các người vào nghe ta nói.”

Đưa Đỗ Quyên và Lâm Xuân vào phòng.

Lúc này Phùng Thị mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút khổ sở.

Nàng luôn coi Đỗ Quyên như ruột thịt. Hôm nay nghe nói chuyện ở công đường, sợ hãi không biết như thế nào cho phải, mới lại đây hỏi Hoàng Nguyên. Ai ngờ bị Đỗ Quyên nghe được. Sau này nàng có thể thân cận nàng hay không?

Lo lắng nghĩ, nhất thời do chuyện thua kiện nên không có tâm tình lo lắng Đỗ Quyên, chỉ nghĩ tới chồng và con trai.

Lại nói bên này, Hoàng Nguyên thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân tay cầm tay, đi vào phòng ngồi xuống mới buông ra, không khỏi nhíu mi. Nhất là hai người rất tự nhiên, trong lòng hẳn thật không phải tư vị.

Bởi Đỗ Quyên hỏi tới vụ án, hẳn nhân tiện nói: “Ta đã phái người đưa thư cho tứ đường tử Dương gia, chính là người định thân với Diêu Kim Quý. Ta ở trong thư nói cho nàng biết, nói nếu vụ án này thua, không thể lui thân, ta nhất định giúp người tranh thủ vị trí chính thê. Ta là một tú tài, tương lai cũng sẽ khoa cử nhập quan, thế nào cũng sẽ không để tử tử mình làm tiểu thiếp người ta. Huống hồ Diêu Kim Quý là biểu Huynh của chúng ta. Trừ phi Diêu Kim Quý giải trừ hôn ước này, vậy Hoàng gia ta còn không được.”

Đỗ Quyên nghe xong trừng lớn mắt, nghe Lâm Xuân cười, mới cười rộ theo.

“Người cảm thấy đường tử người sẽ nháo sao?”

“Không cần nàng nháo, Dương gia nhị thúc nhị thẩm tự nhiên sẽ nháo!”

“Người thật là nghĩ hay. Còn gì nữa không?”

“Còn có... chủ bộ huyện Sơn Dương chỗ đó...”

Hoàng Nguyên đem an bài của mình nói cho nàng và Lâm Xuân, bao gồm để Lâm Xuân đi tìm Triệu Ngự sử. Tuy không biết kết quả ra sao, nhưng hẳn có vẻ tính toán kỹ càng, làm như Diêu Kim Quý nhất định phải thua kiện, để cho Đỗ Quyên yên tâm.

Đỗ Quyên quả nhiên tin, bực bội trong lòng đi hết sạch, cười tủm tỉm nhìn Hoàng Nguyên nói: “Các người là người đọc sách, trong đầu nhiều cong queo.” Chuyển hướng Lâm Xuân nói, “Mau học một chút đi.”

Bề ngoài là châm biếm nhưng là nói thật, khẩu khí hết sức tự hào.

Lâm Xuân nhìn thật sâu về phía Hoàng Nguyên, gật đầu nói: “Thụ giáo.”

Hoàng Nguyên cười nói: “Thụ giáo cái gì? Các người không hiểu biết nội tình, mới không thể nghĩ ra mấy chuyện đó. Ta hiểu tình hình Dương gia, Trần gia, huyện Sơn Dương và phủ thành, có cách ứng phó chẳng có gì lạ.”

Đỗ Quyên phát tay nói: “Không! Nên suy nghĩ nhiều phương diện. Lần trước người vì biện hộ cho chúng ta còn bận hết mấy ngày mấy đêm. Lần này chỉ nghĩ làm sao đối chất với Diêu Kim Quý trên công đường, sẽ không nói bóng nói gió, vây Ngụy cứu Triệu, dương đông kích tây, từng cái đánh tan, phạm vi suy tính quá hẹp. Chủ yếu là hẳn mới làm quan mấy tháng, ta luôn cho rằng sẽ không có chuyện gì. Nghe người nói như vậy, người như hẳn luôn để lại sơ hở, là ta và Lâm Xuân kinh nghiệm không đủ.”

Nàng vừa nói, Lâm Xuân một bên gật đầu.

Chờ nàng nói xong, Lâm Xuân hỏi Hoàng Nguyên: “Thì ra là biểu muội của ngươi, ngươi không thể nghĩ ra biện pháp từ trên người nàng? Không phải nàng đến tìm ngươi nháo sao, ngươi đi nói với nàng là do nương nàng và Dương đại gia làm chuyện tốt, dùng mỹ nam kế khơi mào lửa giận của nàng...”

Lời còn chưa dứt, Đỗ Quyên đã vỗ tay bảo hay.

Hoàng Nguyên kịch liệt ho khan.

Đúng lúc này, Lâm Đại Mãnh ở bên ngoài gọi Lâm Xuân, hắn vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Nơi này, Hoàng Nguyên lại cùng Đỗ Quyên nói một hồi, sau đó trầm mặc lại.

Hình như rất nghiêm túc suy tư chuyện gì, nghĩ xong trịnh trọng đối với Đỗ Quyên nói: “Ta nhớ rõ ngươi nói qua, không muốn gả cho Lâm Xuân. Năm xưa trưởng bối hai nhà định ra hôn ước miệng cũng không tính toán gì hết, có phải không?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Làm sao?”

Hoàng Nguyên nghiêm mặt nói: “Làm sao, vừa rồi ngươi còn nắm tay hắn? Nam nữ thụ thụ bất thân ngươi không biết sao?”

Đỗ Quyên im lặng.